

செல்லு

ମୋଦିବୁ

ଶ୍ରୀ କମଳାଚାର୍ଯ୍ୟ

திலங்கை

கலூக் கழகத் தமிழ் நாடகக்துறை

வெள்ளியீடு 1962

சிலம்பு பிறந்தது

(இலக்கிய நாடகம்)

எழுதியவர் :

“சொக்கன்”

வெளியீடு:

இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழு.

1962

குடும்ப முறை
முதற் பதிப்பு : வெகாசி 1962
(வகுக்கு மத்தியத்து)

விலை ரூபா 1/25

எல்லா உரிமையும்
இலங்கைக் கலைக் கழகத்திற்கே.

யாழ்ப்பாணம் 32, கண்டி வீதியில் உள்ள ஆசிர்வாதம்
அச்சகத்திற் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

Chennai
17/7/62

காணிக்கை

புதியனவாய் நாடகங்கள் பலவும் செய்து
பொலிவுடனே தமிழ்த் தாயை அணிசெய்வோர்க்கும்.
நதியெனவே அறிஞருளம் உவகை கொள்ள
நிலையான நாடகங்கள் நடிப்போ ருக்கும்
எதிர்காலத் தமிழ்க் கலைகள் எழில்பெற் றேங்க
என்றைக்கும் முயல்கின்ற நல்லோருக்கும்
கதியின்றி ஏங்குகின்ற கலைஞர் தம்மைக்
காப்போர்க்கும் காணிக்கை இந்த நூலே.

ஆற்றுப்படை

முத்தமிழு மேவிடவே முறைதிறும்பா வகையதனில்
இத்தரையா ருண்மகிழு இன்கவிதை யாத்தங்கு
எத்தனையா மின்பமவை அத்தனையும் சேர்த்தமைத்த
சித்தனது சீர்கோளாச் செவியென்ன செவியே!
செந்தமிழன் சீர்கோளாச் செவியென்ன செவியே!

வேடுவரை ஆய்ச்சியரை விதந்துரைத்த சான்றேன்
கோடுகின்ற செங்கோலின் குறையுரைத்த கோமான்
ஆடுகின்ற கூத்துமினில் அறுங்கண்ட நல்லோன்
பீடுடையாற் கானுத கண்ணொன்ன கண்ணே!
பேதயராம் அன்னவரின் கண்ணொன்ன கண்ணே!

எழிற்றுமிழி ஞெழுகுசவை சிலம்பதனில் வைத்து
இளங்கோவை அரசு, திரு இழிவென்று தள்ளிக்
கழிக்காமல் பெரும்பரவை கடந்தபெரு முனியை
நலத்துாணை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே!
“நல்லோனே!” என்னுத நாவென்ன’ நாவே!
என்றியாங்கு,

இளங்கோ புகழை எழிலொடுங் கூறி
உளத்தினில் அவன்திறும் நிலைத்திடச் செய்தலே
நோக்கமாய்க் கொண்டதிந் நாடகம், இதனின்
போக்கினில் உண்மையும் கற்பணை தானும்
பூவொடு மனமாய்ப் பொலிந்திடல் காணீர்.
“சுற்றியே இருந்த துண்பமுந் துயரும்
முற்றியே வருத்த முற்றத் துறந்தவன்.
செந்தமிழ் அன்பொடு செயற்படு கற்பணை
உந்திட இளங்கோ உளத்தாற் றுறந்தான்
அன்னனுக் காக அரியணை துறந்ததாய்
என்னிடல் தியாகத் தெல்லையைக் காட்டினும்
அன்னது உள்ளத் தியற்கொவ் வாதது”
என்றதாம் கருத்தை இயன்றிடு வரையில்
வளியறுத் திடலே நாக நோக்கம்.
இதனில்,
குணத்தினைப் பேணிக் குறையினை மறந்து
பயனுறல் பார்ப்போர் கடனே யாகும்.

க. சொக்கலிங்கம்
சஹிரா மகா வித்தியாலயம்

(சொக்கன்)

புத்தளம்.

Silambu Piranthathu

குறையினை

The Play that was awarded
the First Prize in the Drama
Script Competition 1960.

(Sigd.) K. Sivathamby

(Secy. to the Panel For Tamil Drama)

16-12-60

நாடக உறுப்பினர்

இளங்கோ

— சேரலாதனின் இரண்டாவது
மகன். பின்பு இளங்கோவடிகள்
ஆகின்றவர்.

செங்குட்டுவேன்

— இளங்கோவின் அண்ணன்.

சேரலாதன்

— சேர நாட்டரசன்

நற்சோணை

— அவன் மனைவி

பொன்முடி

— இளங்கோவின் நண்பன்

கவுந்தி

— இளங்கோவைக் காதலிப்பவள்

மங்கை

— சோழநாட்டுவனிகர்குலப்பெண்

பூங்கொடி

— அவளின் தோழி

பொன்னி

— கவுந்தியின் தோழி

மாசாத்துவான்

— மங்கையின் மாமன்

சாத்தன்

— மாசாத்துவானின் மகன்

வெற்றிவேற் செழியன் — நெடுஞ்செழியனின் பின்பு
பாண்டிய நாட்டு மன்னாக வந்தவன்

மற்றும், நடனமாதர், வீரர், புலவர், அவையோர்,

அமைச்சர், கருவுலத்தலைவர், சீத்தலைச்

சாத்தன் முதலியோர்.

தோற்றுவாய்

(இலங்கைப் பல்கலைக் கழக விரிவுவரையாளரும் இலங்கைக் கலைக்கழக தமிழ் நாடகக்கருஷத் தலைவருமாகிய டாக்டர் ச. வித்தியானந்தன் M.A. (Cey) Ph.D. (Lond)
அவர்கள் அளித்தது.)

தமிழில் நாவல்களும் சிறு கதைகளும் எவ்வளவு அதிகமாய் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு குறைவாக நாடக இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன. இதற்குரிய காரணங்கள் பல. கதைகளை நீளமாய் நாவல்களாயோ. குறுகியனவாய்ச் சிறுகதைகளாகவோ எழுதுவதைவிட நாடகங்களாய் எழுதுவது மிகவும் கடினமானது. ஒரு கதைக்கு நாடக உருவமும் நாடகத்தன்மையும் கொடுப்பதற்கு மிகுந்த கற்பனைத் திறனும் சுவை உணர்வும் வேண்டும். உணர்ச்சியையும் கதைப்போக்கையும் நாடகபாத்திரங்கள் மூலம் காட்டுவது கடினமானது. நாடக அமைப்பு எளிதிற் செய்யக்கூடியதன்று. நாடகத்திற்கு உயிராயுள்ள காட்சி அமைவு படைப்பது ஓர் அரியகலை. பாத்திரங்களின் குணவேறுபாடுகளை அவர்களுடைய உரையாடலிலும் நடிப்பிலும் காட்ட வேண்டும். ஒரே காட்சியில் பாத்திரங்களை வருவித்து அவர்களுடைய குணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் காட்டுவது பொறுப்பானது.

ஆமத்திலுள்ள நாடக ஆசிரியர்களை விரல்விட்டு எண்ணி விடலாம். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஒரு வரே தொடர்ச்சியாகச் சிறந்த நாடகங்களை எழுதி வந்திருக்கிறார். மக்கள் பேசும் மொழியில், மக்களுடைய வாழ்த் தையை நாடகம் மூலம் அமைத்துக் காட்டிய பெருமை அவரைச் சாரும். அவர் பல நாடகங்களை எழுதுவதற்

குத் தூண்டுதலாக இருந்தது. அங் நாடகங்கள் அரங் கேற்றப் படுமென்ற நம்பிக்கையே. அவற்றைப் பல்கலைக் கழகமாணவரும் பிற நாடக மன்றத்தினரும் பலதட்டைவ நடித்தனர். இதனாலே அவர் எழுதிய நாடைகம், இரு நாடகம், சங்கிலி என்ற எழு நாடகங்கள் அச்சில் வெளி வந்தன. சந்தரம் எங்கே? துரோகிகள் என்னும் இரு நாடகங்கள் இன்னும் அச்சேறவில்லை.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கு இருந்த வாய்ப்பும் ஆற்றலும் பலருக்கு இருக்கவில்லை. இதனால் பலர் நாடகத் துறையில் இறங்க வில்லை. இக்குறையை நீக்குவதற்கு இரு வழிகள் உள். ஒன்று, தரமான சிறந்த நாடகங்களை இயற்றுவோர்க்குப் பரிசிலும் பாராட்டலும் வழங்குவது. நாடக எழுத்துப் போட்டிகளை ஏற்படுத்திப் பரிசில் அளிப்பதனால் இவ்வழி 'கைக்கடும். மற்றது, பரிசில் பெற்ற கதைகளை வெளியிடுவது. இது, தரமான சிறந்த நாடகங்கள் நால் வடிவில் வெளிவரும் என்ற நம் பிக்கையை நாடக ஆசிரியருக்கு அளித்து. அவரை மேன் மேலும் அத்துறையில் ஈடுபடச் செய்கின்றது. அத்துடன் சிறந்த நாடகங்களை நடிக்க விரும்பும் நாடக மன்றங்களுக்கு நாடகத்தை நால் வடிவில் அளித்து உதவுகின்றது.

இவ்விருவழி மூலம் நாடக எழுத்தாளருக்கு ஊக்க மனிப்பதே இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவின் நோக்கங்களுள் ஒன்றாகும். ஈழத்தில் தமிழ் நாடகக் கலையை வளர்ப்பதற்கும், தொன்று தொட்டு வழக்கிலிருந்து வரும் சூத்து முறைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் நிறுவப்பட்ட இந்நாடகக்குழு, தமிழ் நாடக நால்களை எழுதுவோருக்கு ஊக்கம் அளிக்கும் நோக்கத்துடன் 1958, 1959, 1960, 1961 ஆம் ஆண்டுகளில் நாடக எழுத்துப் போட்டிகளை ஏற்படுத்தி. அதிலே திறமை காட்டியவருக்குப் பரிசிலும் வழங்கியது. 1958, 1959 ஆம் ஆண்டு

களில் நடத்திய போட்டிகளில் முதற் பரிசிலுக்குரிய தரமான நாடகங்கள் கிடைக்க வில்லை. 1960 ஆம் ஆண்டுலேயே முதற் பரிசுக்குரிய தரமான நால் போட்டிக்கு எழுதப்பட்டுப் பரிசில் பெற்றது. இதனை எழுதிய 'சொக்கனு'க்கு ரூபா 500 முதற் பரிசாக வழங்கப்பட்டது. இவரே 1961 ஆம் ஆண்டுப் போட்டியிலும் முதற் பரிசு பெற்றார். போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற நாடகத்தை வெளியிடுவது கலைக் கழகத் தமிழ்நாடகக் குழுவின் பணிகளுள் ஒன்று. அப்பணியின் விளைவாகவே இந்தால் வெளிவருகின்றது.

சிலம்பு பிறந்தது என்னும் நாடசாத்தை எழுதிய 'சொக்கன்' (சொக்கலிங்கம்) புத்தளத்திலுள்ள சகிரா மகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுகின்றார். அவர் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திற் படித்து வித்துவான் பட்டம் பெற்றவர். பல்கலைக் கழகத்திலே தாம் பெற்ற இலக்கிய அறிவைக் கொண்டும் சரித்திர அறிவைக் கொண்டும் தமிழில் நாடகங்கள் எழுதி வருகின்றார் பரிசில் பெற்ற. சிலம்பு பிறந்தது என்னும் நாடகமும் சிங்ககிரிக் காவலன் என்னும் நாடகமும் இத்தகையனவே. சிலம்பு பிறந்தது. சிலப்பதி காரக் கதையைத் தழுவியது. சிறந்த இலக்கிய நடையில் எழுதப்பட்ட இந்நாடகம் குறிப்பிடற்குரிய சில அம்சங்களுடன் விளங்குகின்றது. கவுந்தி, இளங்கோவின் காதலி யாகக் காட்சியளிக்கின்றார்கள். இளங்கோ தமிழ்நாட்டின் உயர்வைக் கூறவே சிலப்பதி காரத்தைப் பயன் படுத்தினார்கள் என்பது பலர் கொள்கை, ஆனால், தமிழ் நாட்டின் இழுவையும் எடுத்துரைக்கவே சிலப்பதி காரத்தை இளங்கோ எழுதினுரென்பதை இந்தாலாசிரியர் பல இடங்களிற் காட்டிச் செல்கின்றார் இளங்கோ வஞ்சிக் காண்டத்தை எழுதவில்லை என்பதனையும் இந்தால் வற்புறுத்துகின்றது.

சேரலாதனின் அவைக்களத்தில் முதலாம் காட்சி நடைபெறுகின்றது. குட்டம் குடகுநாடுகளை வென்று சேரன் செங்குட்டுவன் இவ்வவைக் களத்திற்குத் திரும்புகின்றன. இளங்கோ பற்றிய விசாரணை நடைபெறுகின்றது. போர்ப் பாசறையில் தமர் பிறர் என்ற வேறு பாடினறி இளங்கோ மருத்துவம் செய்தல்பற்றிய செய்தி செங்குட்டுவன் மூலம் வெளியாகின்றது. இரண்டாவது காட்சி நடைபெறும் இடம் குடகு நாட்டரண்மளை. கவுந்தி (இளவரசி) கனவு காண்டலும் அதன்மூலம் இளங்கோ மீது தான் கொண்டகாதலை வளர்த்தலும் இங்கு கூறப்படுகின்றன.

மூன்றாவது காட்சியாகிய பாசறையில் இளங்கோ வீரர்க்கு அறுவரை கூறிகின்றார். தமிழ்ரோடு தமிழ்ரே போர் செய்யும் இழிலை இடித்துரைக்கின்றார். போர்ப் பறை கேளாத் தமிழகத்தைக்காண வீரர் அவாவுகின்றனர். (காண்லவரிப் பாடல். நடனமூலம் அறிமுகப்படுத்தப் படுகின்றது.) கவுந்தியும் தோழி பொன்னியும் வந்து காதலை வேண்டுகின்றனர். இளங்கோ தமது துறவுளப் பாங்கையும், காப்பியம் அமைக்கும் ஆர்வத்தையும் வெளியிடுகின்றார். கவுந்தி மன்னிப்புக் கோரிச் செல்கின்றார். இளங்கோ கவுந்தியைத் தம் காப்பியப் பாத்திரமாக அமைத்துக் கழுவாய் தேடிட நினைக்கின்றார்.

சோழ நாட்டிற்கு இளங்கோவும் நண்பன் பொன் முடியும் மாறுவேடத்திற் சென்று, வறுமையுற்ற மாசாத்துவான் வீட்டில் தங்குவதை நான்காம் காட்சி கூறுகின்றது. அங்கு மங்கை என்ற பெண்ணரசியின் கற்புத் திறனையும் அவை அலட்சியம் செய்து பறத்தையின் வழிச் செல்லும் சாத்தனின் போக்கையும் அறிகின்றனர். தொடர்ந்து சோழநாட்டின் 'காமநிலை' கண்டு வருந்துகின்றனர்.

பொன்முடி, பரதவச் செம்மல்களின் மாறுவேடம் ஜூங்காம் காட்சியில் இடம் பெறுகின்றது. பொன்முடி யின் ஆற்றலாற் பாலையிடைச்சென்ற (உடன்போக்கு) காதலர் தம் எண்ணத்தில் நிறைவு பெறுகின்றனர். (கலித் தொகை 9ம் பாடல் இங்கு இடம்பெறுகின்றது.) இளங்கோ பொன்முடியின் வேண்டுகோட்கியைக்கு இந்திரவிழா வரை சோணுட்டிலே தங்குகின்றனர். ஆருவது காட்சியில் இளங்கோவும் பொன்முடியும் ஊர் திரும்புகின்றனர். சேரலாதன் அவைக்களத்தில் நிமித்திகண் வாய்மொழி அமைகின்றது. இளங்கோ துறவியாகின்றார்.

ஏழாவது காட்சி பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு, கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்தலைக் கூறுகின்றது. வெளி யிலே விழா ஆரவாரம் கேட்கின்றது. இளங்கோ 'கனக விசயரின் தலையிடை கல்லெடுத்த' செங்குட்டுவனின் போர் வெறி கண்டு வருந்திக் கண்ணகி சிலை முன்பு வஞ்சிக் காண்டத்தை எரிக்கின்றார். செய்தியைப் பின்பு அறிந்த செங்குட்டுவன் வேறு புலவர்களைக் கொண்டு வஞ்சிக் காண்டத்தைப் பாடுவிக்க எண் னுகின்றார். பின்னுரையில் இளங்கோவின் சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது,

இதுவே சிலம்பு பிறங்கதின் கதை. இங்நாடசத்தை இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ்நாடகக் குழு வெளியீடாகக் குறைந்த விலையில் வெளியிடுகின்றோம். தரமான சிறங்க நாடகத்தை அரங்கேற்ற விரும்புவோர்க்கு இந்நால் பெரிதும் பயன்படும். இன்று ஈழத்திலே எழுத்துவகில் ஏற்பட்டுள்ள விழிப்பின் சாயலை இதிற் காணலாம். மட்டக் களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள் எமது முதல் வெளியீடாகும். சிலம்பு பிறங்கது இரண்டாவது வெளியீடு. இவ்வெளியீடு நாடக ஆசிரிர்களுக்கு ஊக்கமளிப்பதோடு ஈழத்து நாடக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பெருந்துளையாயிருக்கு மென்பது எமது நம்பிக்கை.

இந்நால் வெளியீட்டில் ஆர்வம் காட்டி எமக்குப் பல வகையிலும் உதவிய ஆசிரியர் திரு. க. பே. முத்தையா அவர்களுக்கும், டாக்டர் செ. சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி) அவர்களுக்கும் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். மிகச் சுருங்கியகால எல்லையில் இதனைச் சிறந்த முறையில் அச் சிட்டுதவிய ஆசிர்வாதம் அச்சகத்தார்க்கு எமது உள்ள நிறைந்த நன்றி.

சொக்கன்' இன்னும் பல நாடகங்கள் எழுதி ஈழத்து நாடக இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெருங் தொண்டாற்றுவாரென எதிர் பார்க்கின்றோம். அதற்குப் பொது மக்களாது ஆதரவு நிறைவாகக் கிடைக்கவேண்டும். நாடகம் வணிய கலைவீடிட எளிதில் மக்கள் வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. முத்தமிழ் வளர்த்த ஈழத்தில் நாடகம் நன்கு வளர்வதாக.

ச. வித்தியானந்தன்

24-4-1962

சிலம்பு பிறந்தது

காட்சி 1

[வஞ்சி நகரத்து அரண்மனை; திருவோலக்கம். சேரலாதன் அரியலையில் வீற்றிருக்கின்றன. அவன் பக்கலில் நற்சோனை. அமர்ந்திருக்கின்றன. சூழவர அமைச்சரும், புலவரும் மற்றையோரும் இருக்கின்றனர். அது காலை, ஓர் ஏவலன் நுழைகிறன.]

ஏவ.: வணக்கம், மன்னவா!

சேர.: என்ன செய்தி? சொல்.

ஏவ.: வாயிலில் ஒரு புலவர்...

சேர.: வாயிலிலா? புலவரா? அவரைக் காக்க வைத்தா இங்கு வந்தாய்?

ஏவ.: ஆம்! வேங்தே!

சேர.: பேதையே! ஆற்றுவார் இன்றி அலக்கண் உற் றேர்க்கும். போற்று தமிழக் காவலர்க்கும் சேரலாதன் வாயிலில் தடையா? ஒடு. அவரைத் தக்காடி அழைத்துவா.

ஏவ.: (தாழ்ந்து பணிந்து) பிழை பொறுக்க, மன்னவா!
(செல்கின்றன)

சேர.: தமிழின் தகைமையும், புலவர் பெருமையும் அறியாத புல்லன்!

அமை.: இலக்கியம் என்றால் “அது என்ன விலை?” என்று கேட்க வல்ல ஏவலன் தானே? மாடு அறுத்திடும் புலையனும், மாண்புசேர் புலவனும் அவனுக்கு ஒருவர்தாம்!

(எல்லாரும் சிரிக்கின்றனர்.)

சேர.: இந்த அறியாமை தகாதது, தவிர்த்தற்குரியது. 'சேரலாதனின் அவைக்களாம் செந்தமிழின் அடைக்கலம்' என்ற நிலையத்தில் வேண்டும். 'சேராநாட்டைப் பாரீர்; அங்கு கல்லும் கவிபாடும். புல்லும் தமிழ் பீபசம்' என்று! எங்காடும் எம்மை ஏத்தல் வேண்டும் "புலவரைப் போற்றுத் புன்மை இங்கு இல்லை" என்று மாற்றாரும் எம்மை மதித்தல் வேண்டும்.

புல.தலை.: நன்று, நன்று நின் குறிக்கோள். தமிழழப் போற்றுத் தன்மையினால் நாடெங்கும் அதனைச் சிறைத்தும், சீர் கெடுத்தும் பேசவோர் பெருகி விட்டனர். புதியதொரு மொழிகூட இங்குத் தோன்று மோளன அஞ்சகிடேன். இந்திலையில் தமிழழயும், தமிழ் காக்கும் புலவரையும் காக்க எண்ணிய உன் செயல் மிக நன்று. அது வாழ்க!

[வெளன் புலவரை அழைத்து வருகிறேன். அரசன் முதல் அனைவரும் மதிப்போடு எழுகின்றனர்]

சேர.: வருக, வருக, புலவரேரே! வருக! செந்தமிழின் சீர்பாடும் செந்காட்டையாரே! வருக.

புல.: வாழ்க, மன்னவா! வளர்களின் கொற்றம்!

சேர.: இந்த அணையில் அமர்க.

[புலவர் அமரத், தொடர்த்து யாவரும் அமர்கின்றனர்]

சேர.: புலவர் பெருமானே! இது என்ன கோலும்? அறிவு கூடர் விடும் விழிகள் ஆழந்த துயரால் இருஞ்சு கிடக்கின்றன. தமிழ்ப் புலமையால் விம்மிடவேண்டிய தடங்கோள்கள், வெறும் எலும்பு மூடிய தோல்களாய்க் காட்சி தருகின்றன. தங்கள் உடலைக் கங்கையா மூடி நிற்றல் வேண்டும்? இதுதான் தமிழ் கற்றபேரோ? புலமை தந்த பயனு?

புல.: (பேசாதிருக்கிறார் கண்கள் பனிக்கின்றன.)

சேர.: பைந்தமிழ்ப் பாவலரே! தயக்கம் ஏன்? குறையைக் கூறுக. அதைப் போக்கிட ஆவன செய்வேன்.

புல.: (பாடுகிறார்)

(பாடல் — ஆரவி இராகம்)

விண்ணினை இடறும் வியத்தகு விற்கொடி அன்னை! என்குறை அறிதியால், உரைப்பன் உற்றதாம் மிடிமை உடலோ னோத்தை வற்றிடச் செய்தே வாட்டிநின் றதுகாண் கண்களும் கண்ணிர்க் கடல்களாய் மாறிப் புண்களாய்த் துன்பப் புகலிட மாயின செழுந்தமிழ்க் குலகையே அளித்திடும் பெரியோய்! பழமரம் ஆகுவை பெந்தமிழ்ப் பறவைகட்ட(கு) எனவற்றிந் தின்றுயான் உணர்னை அடைந்தேன் அணைத்தெனை ஆதரவு அளித்தலுன் கடனே.

புல.தலை.: அட்டா..! எத்தகைய அழகிய பாடல்?

சேர.: புலவர் பெருமானே! உம்மைக் கண்டதுமே உம் நிலை உணர்ந்து ஆவன செய்திருத்தல் வேண்டும்; தவறிவிட்டேன்; மன்னிக்க.

புல.தலை.: ஒருவழியில் அத்தவறும் நலமே செய்தது

சேர.: எப்படி?

புல.த.: ஓர் அழகிய பாடலுக்கு, உன் தவறுதான் காரணமானது! அது நன்மைதானே?

[எல்லாரும் சிரிக்கின்றனர்]

சேர.: உமது கூற்றிலும் உண்மை இருக்கிறது. சரி. கருவு லத் தலைவரே!

கரு.: [எழுந்து வாய்புதைத்து நின்றபடி] வேந்தே!

சேர்: இந்தப் புலவர் மெருந்தகையை முதலில் உணவுச் சாலைக்கு அழைத்துச் செல்லும். அறுசலைஉணவும் உண்டு அவர் உடலும், உள்ளாமும் ஆறுதல் பெற்றும். பின்பு கருவுலச் சாலைக்கு அடி முத்துச் சென்று அவர் வேண்டிய மட்டும் பொன்னும் பொருளும் அள்ளி அள்ளிக் கொடும். என்ன? தெரிந்ததா?

கரு: தங்கள் விருப்பப்படியே ஆகட்டும், மன்னவா!

புல: வேங்தே!

சேர்: புலவர் பெருமானே! என்ன?

புல: நான் தளி ஆள். நான் உண்பது நாழி, உடுப்பது நான்கு முழும். அதற்கு மேல் எதுவும் வேண்டேன். அந்த இரண்டும் குறைவின்றி என்றும் கிடைக்க வழி செய்தால். அதுவே போதும். எனது கந்பணிப் பறவை வினா நோக்கி மகிழ்வோடு பறந்திடும். தமிழின் திறத்தை யெல்லாம் பாடிப் பாடிப் பரவசம் அடைவேன்.

சேர்: ஆஹா! போதும் என்ற மது உள்ளாம் இருக்கின்றதே? அது கோடி பொன் பெறும். ஆகட்டும். கருவுலத் தலைவரே! இவர்க்கு உணவளித்து. ஒவ்வொர் ஆண்டும் வேண்டிய நெல்லும், துணியும் நம் அரண்மனையிலேயே பெற வகைசெய்யும். புலவரே! உணவு உண்டு வருக. உம்போடு பேச ஆவலாம் இருக்கிறேன்.

புல: கன்றி, மிக்க கன்றி! நான் வருகிறேன், மன்னவா!

(கருவுலத் தலைவரும், புலவரும் போன்னார்கள். அந்த வேளையில் தூதுவன் ஒருவன் அவைக்குள் நுழைகிறார்.)

தூது: வாழ்க! வேங்தே! வளர்க நும் வெற்றி!

இளவல் செங்குட்டுவர் குட்டாட்டையும், குடகு நாட்டையும், பறம்பினையும் வென்று திறைபெற்று, மீள்கின்றார். அந்தச் செய்தியை உம்மிடம் அறிவிக்கவே என்னிமுதலில் அனுப்பினார்.

சேர்: மகிழ்ச்சி! மிக்க மகிழ்ச்சி! இதோ, நீ கூறிய செய்திக்கு என்பரிசு.

(ஒரு மணியாரத்தை அவனுக்குப் பரிசாய் வழங்குகிறார்)

அவையோர்: இளவல் செங்குட்டுவர் வாழ்க! ஏறுபோல் வலிய ஏந்தல் வாழ்க!

விற்கொடி பொறித்த வேந்தர் வாழ்க!

சேர்: (அரசியை நோக்கி) நற்சோஜை! பார்த்தாயா உன் மகன் விரத்தை? “செருக்களம் காணுதவன், சிறுவன்; போரில் என்னதான் செய்வானே?” என்றெல்லாம் அஞ்சினுயே? இப்பொழுது பார். அவனைப் பெற்ற உனக்கும், பிறந்த நன்னட்டிற்கும் பெருமை தேடித் தந்தனன்.

அமை: புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா?

புல.தலை:: அப்படிச் சொல்லும்

[வெளியே வெற்றிப் பறை முழங்குகிறது. தொடர்ந்து, “விற்கொடி பொறித்த வேந்தன் வாழ்க! வெங்களம் பலகண்ட வீரன் வாழ்க! செங்களம் படத் தேய்த்த செங்குட்டுவன் வாழ்க!” என்ற பேரொலி எழுகின்றது]

எல்லா: இளவரசர் வந்து விட்டார்! இளவரசர் வந்து விட்டார். (ஒரே மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்)

சேர்: என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தெரிய வில்லை. செங்குட்டுவனைப் பெற்ற என் தோள்கள் பெரு

கையால் பூரிக்கின்றன. என் பேறே பேறு! வீரத் திற்கு இம்மண்ணில் ஒருவன்தான் உள்ளான். அவனே செங்குட்டுவன், என் மகன்!

[செங்குட்டுவன் உள்ளே நுழைகிறான். பெருமித்த தோற்றம், பீடு நடை, கொடிய பார்வை]

எல்: (எழுங்கு) விற்கொடி பொறித்த வேங்கன் வாழ்க! வெங்களாம் பல கண்ட வீரன் வாழ்க! செங்களாம் படத்தேய்த்த செங்குட்டுவன் வாழ்க!

செங்: வணக்கம், தங்கையே!

[தங்கையை வணங்குகிறான்]

சேர: (அவனைத் தழுவியபடி) வெற்றி வீரனுய் விளங்கு வாய், என்றும்!

[தாயை வணங்குகிறான்]

செங்: வாழ்த்துங்கள் தாயே!

நற்: (அவன் தலையில் வலக்கரத்தை வைத்து) நல்லோ னுயும் வல்லோனுயும் விளங்குவாய்!

[திறைகள் நிறைந்த பெட்டிகளோடு ஏவலர் நுழைந்து அவற்றைச் சேரலாதன் முன்பு வைக்கின்றனர்]

சேர: மகனே! என் கனவை நிறைவு செய்தாய். அடங்காத குட்டரையும், ஆண்மைநிறை குடக்கரையும் அடக்கினுய்; வீழாத பறம்பரையும் வீழ்த்தினுய், உன் வீரமே வீரம்; இருக்கட்டும். இவை தாமா திறைப் பொருட்கள்? எங்கே? பாப்போம்.

செங்: தங்கள் விருப்பம் தங்கையே! இதோ,

[முதற் பெட்டியைத் திறக்கிறான்]

குட்டநாட்டான் சூஷித்த நன்மனிகள் இவை.

சே: ஆஹா; குமரிப் பெண்ணின் சூமின் சிரிப்புப் போல வும் கவிதை வல்லோனின் தங்கக் கணவு போல வும் ஒளியை உழிழ்கின்றன (அள்ளிப் பார்க்கிறான்) நன்று! நன்று!

செங்: அதுமட்டு மல்ல. ஆரமும், அகிலும், சாங்கும், சாம்புநதமும் கூட அளித்தான்.

சேர.: மகிழ்ச்சி. குடகுநாட்டான் என்ன தங்கதான்?

செங்.: இதோ! (மற்றப் பெட்டியைத் திறக்கிறான்) முத்தும் மனியும், பவளமும் வைத்திழைத்த பட்டாடைகள்!

சேர.: ஓ! நன்று மிக நன்று ‘இளமங்கையரின் தொடி உடல்களைத் தழுவ ஏற்றவைதாம்’ ஜையமில்லை!

செங்.: (வேறு பெட்டி ஒன்றைத் திறக்கு) இதைப்பாருங்கள். தங்கையே! இவை பறப்பு நாட்டான் அளித்த பரிசுகள். பொன்னும், முத்தும், மனியும் புனைக்கிழமுத்த அணிகலன்கள்.

சேர.: அடா! என் விழிகள் கூசுகின்றன. (எடுத்துப் பார்க்கிறான்) பாடும் புலவர்க்கும், ஆடும் கூத்தி யர்க்கும் அள்ளி அள்ளி வழங்கலாம். எங்கே? இவற்றை எங்கள் கருலூலச்சாலைக்கு எடுத்துச் செல்க.

(முன்பு உணவுச் சாலை சென்ற புலவர் திரும்புகின்றார். ஏவலர் திறைப் பெட்டிகளைச் சுமந்து செல்கின்றனர்.)

சேர.: புலவரே! பார்த்திரா? குட்டமும், குடமும். பறம்பும் என்முடிக்கு அடிப்பணிக்கன. இதோ செல்கின்றனவே. இந்தத் திறைப் பொருட்கள்? இவை என் வெற்றியின் அறிகுறிகள். இவன்தான் என் மகன், செங்குட்டுவன்! தன் வாள்வலியால் மாற்றுறைத் தாள்பணிய வைத்த வீரமறவன்.

புல.: நீடு வாழ்க! நிலைத்த புகழ் பெறுக! மாற்றுரின் குருதியிலே குளித்தெழுகு!

செங். (பணிவோடு) நன்றி!

[செங்குட்டுவன் அரசரின் பக்கவில்லை அல்லது அமர்கிறார். புலவரும் ஓர் அணையில் அமர்கிறார்]

நற்.: இருக்கட்டும். இளங்கோ எங்கே? உங்குடன் தானே போர்க்களம் வந்தான்?

செங்.: ஒ! அவரா? அந்த மாபெரும் வீரர் குடகு நாட்டிலேயே பாடி அடித்து விட்டார், தாயே! உள்ளத்தால் துறந்தவர்க்கு மாளிகையும் ஒன்றுதான்! மண்குடிசையும் ஒன்றுதான்!

[எளனமாய்ச் சிரிக்கிறஞ்]

நற்.: போதும். உன் அங்கதப் பேச்சை நிறுத்து. அவனைக் காண என் உள்ளாம் துடிக்கிறது. எங்கே அவன்?

சேர.: நானே கேட்க நினைத்தேன். நீ கேட்டுவிட்டாய்.

எல்லா.: இளங்கோ எங்கே? எங்கே?

செங்.: போதும் ஆரவாரம்! நிறுத்துங்கள். நடந்ததைச் சொல்கிறேன்.

[அவையில் அமைதி]

இளங்கோ என்னேடு வந்தானு? வழி எல்லாம் ஒரே உபதேசங்களான். “போர் வேண்டாம். அமைதி; அன்பு! அது இது” என்று புலம்பிய படியே வந்தான். போரிற் கூட அவன் கலந்து கொள்ளவில்லை. அதற்குப் பதிலாகப் புண்பட்ட டோரைப் போர்க்களத்திலிருந்து தாக்கி வந்து மருந்து கட்டினான்.

சேர.: அது தக்க செயல்தானே?

செங்.: தக்க செயலா? தமர், பிறர் என்ற பேதம் இல்லாது எல்லார்க்கும் மருத்துவனுணுன், உட்கள் செல்வமகன்!

சேர.: மடையன்!

நற்.: உங்கள் இரண்டு பேரூக்குமே அவனைக் கேளி செய்யாமல் இருக்க முடியாது. அவன் ஒரு தெய்வம்!

செங்.: ஆமாம். அவனுக்குக் கோயில் எடுத்துக் கூம்பிட வேண்டியதுதான்!

(சிரிக்கிறார்கள்)

நற்.: (கோபத்தோடு) இளங்கோவின் சிறப்பினை உணரும் வன்மை இங்கு யாருக்கும் இல்லை.

சேர.: சீ! இது என்ன? தாயும் யிள்ளையும் இப்படித் தானு பேசிக் கொள்வது? (மெதுவாக) அதுவும் அவையிலா—உம்!—போகட்டும். செங்குட்டுவ! அவன் எங்கே என்பதைச் சொல்.

செங்.: வேறு எங்கே இருப்பான்? குடகுநாட்டின் போர்ப்பாசறையிலே மருத்துவத் தொழில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். (மெதுவாக) கோழை!

சேர.: சரி. இன்று வெற்றித் திருநாள். வீரத்திற்கு விழா எடுக்கும் நாள். சிறப்புறக் கொண்டாடுக. ஆடலும் பாடலும் விண்ணதிரட்டும். நாட்டை அணி செய்க; நல்லாடை புனைக; மகிழ்ச்சிக் கடவில் தினைத்திடுக! இந்த வெற்றித் திருநாள் போல் பல வெற்றித் திருநாள்கள் மீண்டும், மீண்டும் வரல் வேண்டும் என்று இறைவனை வழுத்துக்.

எல்லா.: விற்கொடி பொறித்த வேந்தன் வாழ்க! வெங்களாம் பல கண்ட விற்ளோன் வாழ்க!

செங்களாம் படத்தேய்த்த செங்குட்டுவன் வாழ்க!

[திரை]

காட்சி 2

குடுக்கு நாட்டு அரண்மனையின் அந்தப்புரம். நிலா மலர்ந்த இரவு. நிலா முற்றத்தின் அருகே உள்ள ஓரு பஞ்சனையில் குடுக்குநாட்டு இளவரசி கவுந்தி நித்திரை செய்கிறார்கள். நித்திரையின் இடை இடையே, அவள் முகத்தில் புன்னைகை பூக்கிறது. அவள் கனவு காண்கிறார்கள்.

அந்தக் கனவிலே இளங்கோ வருகிறார். இருவரும் வெண்ணிலவை நோக்கியபடி பாடுகிறார்கள். கவுந்தி இளங்கோ வின் நெஞ்சிலே சாய்ந்திருக்கிறார்கள்.

கனவுக் காட்சி அமைப்பு

படுகை அறை அமைப்பில் உள்ள முதலாவது திரையின் முன்புறத்தில் உள்ள படுகையில் கவுந்தி (நடிகை) சாய்ந்திருக்க, அது காலை சிறிது சிறிதாக அந்தத் திரை விலக இரண்டாவது திரை (மென்னமொத்தாக அமைந்த வெண்திரை விரும்பத்தக்கது.) காட்சி தரும். அந்தத் திரை நிலா முற்றத்தைச் சித்திரிக்கும்.

இந்தத் திரையின் பின்னால் ஒளி பாய்ச்சப்பட (இந்தத் திரையின் பின் ஒலி தூத்திலே இருந்து திரைப்படக் கருவி (Film Projector) மூலம் ஒளி பாய்ச்சினால் தெளிவாக நிழல் விழும்) வெண்திரையின் பின்னரியிலே இளங்கோவின் நெஞ்சிலே சாய்ந்தபடி [படுகையில் சாய்ந்திருக்கும்] கவுந்தி போன்று ஆப்பை செய்யப்பட்ட ஒரு நடிகை நின்று பாடுகே.

பாடலும் கனவுக்காட்சி உரையாடலும் முடிவுவைடந்த தும், முதலாவது திரைவந்து மூடிக்கொள்ளும்.

[அந்தவேளையில் படுகையிலே படுத்திருக்கும் கவுந்தி எழுந்து தொடரலாம்.]

இள்.: (பாடுகிறார்)

பெழில்தரு நறுயலரே ! புதுமணம் விரிநிலவே !
பழுதறு திருமொழியே ! பணையிள வனமுலையே !
முழுமதி புரைமுகமே ! முரிபுரு வில்லிணையே !
எழுதரு மின்னிடையே ! எனையிடர் செய்தவையே

காட்சி

கவு.: நன்னித் திலத்தின் பூண்ணிந்து,
நலஞ்சார் பவழக் கலையுடுத்துச்
செந்நெற் பழனக் கழனிதொறும்
திரை உலாவுங் கடற் சேர்ப்ப !
புன்னைப் பொதும்பர் மகரத்தின்
கொடியோன் எய்த புதுப்புன்கள்
என்னைக் காணு வகைமறைத்தால்
அன்னை காணின் என்செய்கோ ?

இள.: கவுந்தி ; என் அன்பே ! உனது தங்கைதயோடு
போர் செய்து குடுக்காட்டை அடிமை செய்ய
என் அண்ணனேடு வந்தேன். ஆனால் எல்லாம்
தலைகிழாகி விட்டன.

கவு.: (தலையை நிமிர்த்திப் புன்முறுவல் பூத்தபடி) எப்படி?

இள.: உன் புருவ விற்களும், விழிவேலும் என்னை உன்
அடிமையாக்கினா, மீஞுதல் அறியா விருப்பினாகி
விட்டேன்.

கவு.: உண்மையாகத்தான் சொல்கிறீர்களா?

இள.: உன் நால் இடையும் வேல் விழியும் உண்மையா
னால் என் காதலும் உண்மையானதுதான்.

கவு.: அழியாதே இக்காதல்?

இள.: கவுந்தி ! என் காதவின் அளவினை நீ அறிந்தால்
இப்படிச் சொல்லமாட்டாய். அது நிலத்தினும்
பெரிது ; வானினும் உயர்ந்தது ; நீரினும் அளவற்றது !

கவு.: அத்தான்! தங்களை அடைய நான் செய்த பேறு மிகப்பெரியது. தங்களை எனது உயிருக்குள் உயிராய்ப் புதைத்து, உங்கள் முகமலர்ச்சியில் என் அகம் மலர வாழவே விரும்புகிறேன் அத்தான்!

[நிலாமுற்றத் திரை மறைகிறது. கவுந்தி “அத்தான்” என்று முன்னுமணுத்தபடி எழுகிறார்கள்]

கவு.: கண்ட தெல்லாம் கனவா? (பெருமுச்ச விட்டபடி படுக்கிறார்கள். சிறிது பொழுதில் எழுந்திருக்கிறார்கள்) என் கனவு நனவாகாதா? சேரநாட்டுக் கோமாளை என் மனவாளனுய்ப் பெறவே முடியாதா?

ஆ! அவரது அழகுதான் என்ன?

அந்தப் பெருமிதங்கடையை மறக்கவேமுடியாது.

[சிரிக்கிறார்கள். பின் தனக்குள் பாடுகிறார்கள்]

“போழில்தரு நறுமலரே !
புதுமணம் விரிந்தவே !
எழில்தரு மின்னிடடயே !
எனைஞ்சிடர் செய்தவவே”

[பாடலீக் கேட்டுக் கவுந்தியின் தோழி பொன்னி வருகிறார்கள்]

பொன்.: என்ன? இளவரசியாரின் கற்பனை கொடிகட்டிப் பறக்கிறதே! இது நடுயாமம்! நினைவிருக்கட்டும்.

கவு.: (பெருமுச்சோடு) நடுயாமம். பகல் இரவு மாலை என்ற பிரிவகளைல்லாம் மறந்து விட்டன. எனக்கு.

பொ.: அடேயப்பா! இது என்ன அம்மா! புதுவகை கோய்?

கவு.: (சலிப்போடு) நோய்தான்! அதைப்பற்றி உங்கு என்ன? சீபோய் நித்திரை செய்,

பொ.: கவுந்தியாரே! நீங்கள் நோயால் வருந்த நான் எப்படி நித்திரை செய்வேன்? நான் உங்கள் உயிர்த்தோழி அல்லவா? எனக்குக் கூடவா சொல்லக் கூடாது? (கவுந்தியின் கூந்தலை ஆதரவோடு நீவுகிறார்கள். கவுந்தி பொன்னியின் மார்பிலே தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு விம்முகிறார்கள்)

கவு.: பொன்னி! பொன்னி!!

பொ.: அம்மா! அழுகிறீர்களா? என்ன இது? போரில் தங்கையார் தோற்றுவிட்டார், என்று இத்தனையும்? (குறும்பாகச் சிரிக்கிறார்கள்)

கவு.: அதற்கில்லை, பொன்னி!

பொ.: மின்னே என்னதான் காரணம்? ஏன் அழுகிறீர்கள்?

கவு.: (நாணத்தோடு முகத்தைக் கைகளுக்குள் புதைக்கிறார்கள்) சம்மா போடு!

பொ.: ஒரோ! உங்கள் வருத்தம் என்ன வென்று தெரிக்குவிட்டது?

கவு.: (குறு கங்கையுடன்) தெரிந்து விட்டதா?

பொ.: ஆமாம்! உங்களுக்குப் பித்துப் பிடித்து விட்டது. ஏதோ தெய்வக் குறைதான். இதோ போய்க் கட்டு விச்சியை அழைத்து வருகிறேன்.

[போக முயல்கிறார்கள்]

கவு.: பொன்னி! (காதைத் திருக்கிறார்கள்) உங்குத்தான் பேய் பிடித்திருக்கிறது. அதுதான் இந்த ஆட்டம் ஆடுகிறும்!

பொ.: பின்னே என்ன அம்மா? ஒருகால் சிரிக்கிறீர்கள், மறுகால் அழுகிறீர்கள். கேட்டால் 'பிச்சி' போல விழிக்கிறீர்கள்! என்னவென்றுதான் சொல்லுங்கள்.

கவு.: பொன்னி! உன்னையும் என்னையும் கேளாது எனது நெஞ்சம் ஒருவர் பின் போய்விட்டது.

பொ.: ஓ! பருவத்தின் திருவிளையாடலா? நல்லது! உங்கள் உள்ளங் கவர்ந்த அந்தச் செவ்வேள் யாரோ?

கவு.: எப்படிச் சொல்வேன் பொன்னி! (நாணிக் கண் புதைக்கிறார்கள்)

பொ.: கவுந்தியாரே! இப்படிக் கொஞ்சம் திரும்புங்கள் தாய்க்கு ஒளித்த சூலா? சொல்லுங்கள், சூடுகு நாட்டினவரசியின் உள்ளத்தில் கோயில் கொண்ட வர் யாரோ? எந்த ஊரோ? என்ன பேரோ?

கவு.: கேட்டால் வெகுளி கொள்வாய் நீ!

பொ.: நான் ஏன் வெகுளி கொள்கிறேன்? நெருப்புக் கொள்ளியைக் கூட விழுங்கிவிட்டுச் சிரிக்கக் கூடிய வளாயிற்றே நான்?

கவு.: யார் எங்களை வென்று அடிமை யாக்கினார்களோ? அவர்களின் பாசறையிலுள்ள ஒருவர்தாம் அவர்!

பொ.: என்ன? எங்கள் பகைவருள் ஒருவரா? இளவரசி! இது என்ன பேதைமை? தங்கள் உடலில் ஒடுவது குருதியா? தண்ணீரா?

கவு.: நான் என்ன செய்வேன், பொன்னி! இளங்கோ கைக் கண்டதுமே என் கருத்தை இழுந்து விட்டேன்.

பொ.: எங்கே? அவர் பெய்யரை இன்னென்று தடவை சொல்லுங்கள்.

கவு.: இளங்கோ! (நாணச் செம்மை பூக்கிறது)

பொ.: போருக்கே வர்தா பாசறையிலே பதுங்கி இருந்தாரே? போரிலே காயம்பட்டவர்களைத் தூக்கிச் சென்று மருந்திட்டாரே, அவரா?

கவு.: ஆம்! அவரேதான்!

பொ.: என்ன அம்மா! அந்தக் கோழையையா...?

கவு.: (வெகுளியோடு) அவரைக் குறை சொன்னால், என்னால் பொறுக்க முடியாது!

பொ.: அம்மாடியோ! அதற்கிடையில் 'அவர்' ஆகி விட்டாரோ? இப்பொழுது நாங்கள் தாம் பிறராகி விட்டோம்! இல்லையா? நல்ல காதல், அம்மா!

கவு.: பொன்னி! அன்று பூம்பொழுதிலில் அவரைக் கண்டேன். நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன். அவர் அடிவைத்து நடக்கின்ற ஒவ்வொரு போதி ஒம், அந்த அடிகளைத் தாங்கும் பேறு எனக்குக் கிட்டாதா என்று எண்ணி ஏங்கினேன். அவர் புன்னைக் கொண்ட செய்தபொழுது அதற்கு ஸடாக என்று அணித்தையுடிமை காணிக்கையாக்க என் நெஞ்சம் விரைக்கத்து. ஏழேழ் பிறப்புக்களிலும் எனக்கும் அவருக்கும் தொடர்பு இருப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. அவர் வாய் திறந்து பேசியபொழுது என் ஊன் உயிர் அணித்துமே உருகின! அவரை எப்படி மற்பது?

பொ.: கவுந்தியாரே! நெருப்பு அழகானது என்று அதை மடியிலே கட்டிக் கொள்வதா? அது பேதைமை யல்லவா? எவ்வளவுதான் உயர்ந்தவர் என்றாலும் அவர் எமக்குப் பகைவர்! நினைவிற் கொள்ளுவதன்,

கவு.: இளங்கோ நெருப்பு என்றால் அந்த நெருப்பிற்கே என்னை இறையாக்க விரும்புகிறேன். அதைவிட எனக்கு இன்பம் வேறு இல்லை!

பொ.: ஜையையொ! நோய்கள்றும் முற்றிவிட்டது. இதற்கு என்ன செய்வது?

கவு.: பொன்னி! இந்த நோய் தீர்க்கும் மருத்துவம் உணக்குத்தான் தெரியும். உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். அவரைச் சந்திக்க ஒரு வழி சொல் ஸமாட்டாயா? உன் காலை விழுந்து.....

பொ. (மறித்து) இது என்ன, இளவரசியாரே! (கண்ணீர்தயங்க) வேண்டாம்; உங்களுக்கு உதவாத இந்த உயிர் இருந்தென்ன? சரி! நாளையே இரு வரும் மாறு வேட்டத்தில் இளங்கோவின் பாசறைக் குப் போவோம். இப்பொழுது அமைதியாய்த் தூங்குங்கள்,

(போகிறுள்)

கவு.: தூங்குவதா? இனித்தூக்கம் ஏது?

(பெருமுச்ச விடுகிறுள்.)

[பின்னணியில் “பொழில் தரு நறுமலரே!” என்ற பாடலை இசைக்கருவிகள் இசைக்கின்றன.]

(திரை)

காட்சி 3

[குடகு நாட்டின் புறநகரை அடுத்த ஒரு பாசறை. அதன் உள்ளே ஒரு பக்கத்தில், வேலும் வானும் குவிந்து கிடக்கின்றன: முறு பச்சத்தில் எட்டுக் கட்டுக்கள் கிடக்கின்றன. சில அணைகளிலே காயங்களுக்கு மருந்து கட்டிய வீரர்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். நடுவிலே உள்ள அணையிலே இளங்கோ இருக்கிறார்.]

இளங்.: (எழுந்து) வீரர்களே!

உங்கள் புண்கள் ஓரளவு ஆறிவிட்டன, நீங்கள் வரும் வழிமேல் விழிவைத்துப் பெற்றேரும், உற்றேரும் பெண்டிரும் பிளைகளும் காத்திருப்பர்.

போரினால் உங்கள் உடல்களுக்குத்தான் புண் ஏற்படுகிறது. ஆனால் உங்களை நம்பி வாழ்பவர்க்கோ உள்ளங்களில் புண் ஏற்படுகிறது. அதுவே பெரும் புண்; மாற்றுதல் அரிதான புண்! அன்பர்களே!

மொழியினால், பண்பால் ஒன்றுபட்ட நாம் ஒருவரோடு ஒருவர் போரிடல் வெறுக்கத்தக்க ஒரு செயலாகும். சோணைடும், பாண்டிநாடும், சேரநாடும் சிறுசிறு தமிழ்நாடுகளும் தமக்குள்ளே போர் செய்தலை நினைக்கவே உள்ளம் மறுகுகிறது. இதனால் எமது ஒற்றுமை குலைகிறது. பொருமையும், போட்டியும், பூசலுந்தாம் எஞ்சகின்றன. இதனை எனது தங்கைத்தக்கும் தமையனுக்கும் எடுத்துரைத்தேன். அவர்கள் கேடகவில்லை, பயணிப் போர்களத்திலே கண்மர்கள். குருதி ஆறும் ஓடியது; தலையற்ற முண்டங்கள் தரைமிசை விழிந்தன; பினங்கள் மலை எனக் குவிந்தன!

இவ்வாறு இறந்தொழில் தோர் யார்? வங்கரா? கலிங்கரா? கடாரத்தோரா? அல்லர். நம்மவர்! தமிழர்! 'எஞ்சா மண்ணசை' யால்னமது உடன் பிறந்தோரையே கொன்று குவித்திட்டோம்! நிலை யற்ற புகழ் என்ற காணல் நீரை நம்பி, நிலையான, அன்பையும் அருளையும், துறந்திட்டோம்!

[சிறிதுபோது ஒன்றும்பேசாது நிற்கிறார். கண்கள் கலங்கு கிள்ளன.]

வேண்டாம் இந்த இழிசெயல். வேண்டாம் இந்தக் கொலைவெறி, வேண்டாம் இந்த வெம்போர்!

வீரன் 1: இனங்கோ! தங்கள் மொழிகள் எமது உள்ளங்களை உருக்குகின்றன. வெறும் உணர்ச்சிக்கு ஆட்பட்டு, பரந்த தமிழகத்தின் ஒற்றுமையையே நாம் குலைக்கிறோம்; உண்மைதான்!

வீர 2: எதிர்காலத்தில் எம்மை எதிர்த்து வருகின்ற மாற்றுரோடு அன்றி, நம்மவருடன் சண்டை செய்வதிலை என்று விதி செய்வோம்; அதை எந்த நாளும் காப்போம்!

வீர 3: எனது வாழ்நாளின் பெரும்பகுதி போரிலேயே கழிந்து விட்டது. ஆண்டு தவறினாலும் தவறும்; எங்கள் நாட்டில் போர்மட்டும் தவறுவதில்லையே!

இளங்: இந்த இழிநிலையைப் போக்கிட எம்மால் இயன்றது செய்யத்தான் வேண்டும். நீங்கள் இளைஞர். செலவும் இடமெல்லாம் அன்பு என்ற ஒளி விளக்கினை ஏந்திச் செல்லுங்கள். போர் இருள் அந்த ஒளி கண்டு விலகி ஒடும். வெற்றி எமதே!

வீர 4: உண்மை! உண்மை! தாங்கள் சொல்வது அனைத்தும் உண்மை!

வீர 1: இனங்கோ! தாயினும் சாலப் பரிந்து எங்களின் உடற்புண்களை ஆற்றினீர்கள்; தங்களுக்கு நன்றி கூற எங்களிடம் சொற்களே இல்லை. இனி நாம் சென்றுவர விடைதாருங்கள். இந்த உடல்களில் உயிர் உள்ள வரை தக்களை மறவோம்.

இளங்: உங்கள் ஆவலின் அளவினை நன்கறிவேன், பெற நதாயையும் பிறந்த பொன்னுட்டினையும், வாளரிக் கண் மடங்கதையையும் மழலைச் சிறுவரையும் காண நீங்கள் துடிக்கின்றீர்கள். ஆயினும் ஒரு வேண்டுகோள்.

எல்லா: என்ன அது?

இளங்: உங்கள் விழிகளுக்கு விருந்தாக ஒரு கூத்தினை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறேன்; அதைக் கண்டு செல் அங்கள்.

வீர 1: கரும்பு திண்ணக் கையுட்டா?

[எல்லாரும் அமர்கிறார்கள்]

இளங்: (எழுங்கு) இந்தக்கூத்து, சேரநாட்டவராகிய எமக்கு முற்றிலும் புதுமையானது. இதனை ஆடப்போகின் றவர் பாண்டி நாட்டவர், ஆய்ச்சியர் குரவை என்பது இதன் பெயர்.

மாயவன் யழுனை ஆற்றங்கரையிலே ஆய்ச்சிய ரோடு ஆடிய திருவிளையாடல்களின் அடிப்படையிலே இது எழுங்கது.

குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பவை ஏழிலைச்களின் பெயர்களாகும். இக்கூத்திலே குரவின் வடிவமாக மாயவ ஜைக் கொள்வர். புக்கலிலே நப்பின்னை முதலாக இரு பெண்கள் துத்தமும், தாரமுமாக வடி

வம் பெறுவர். பலராமனுக இளியை நிறுத்தி இரு நூல்கள் பெண்களை, உழையும், விளரியுமாக வடிவம் தருவர். என்கெக்கின் எஞ்சகிறதல்லவா? அந்தக் கைக்கினை மிருவும் யாய் வடிவம் கொள்ளும் பெண் நப்பின்னையின்.

இடது பக்கத்திலே நிற்பாள். இவர்கள் கைகோத்து வட்டவடிவாய் நின்று ஆடுங்கத்தே ‘ஆய்ச்சியர் குரவை.’ இசையும், கூத்தும் இழைந்திடும் ஒரு பேரின்ப நிலைக்கு இந்தக் கூத்து ஓர் எடுத்துக் காட்டு.

இப்பொழுது கூத்துத் தொடங்குகிறது.

[இளங்கோ கையைத் தட்ட ஏழு பெண்கள் அரங்கினுள் நுழைகின்றனர். ஒரு பெண்ணிற்கு நீல் சென்றல்லனுயும். வேலெரு பெண்ணிற்குப் பால் வண்ணனுயும் (பலராமன்) ஒப்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது நீல வண்ணனின் பக்கவிலே மூன்று பெண்களும், பால் வண்ணனின் பக்கவிலே இரண்டு பெண்களும் நின்று ஆடத் தொடங்குகின்றனர்]

பாடல் (முறை) : செய்யவனைக் கொடுவது பாடல் (முறை) : செய்யவனைக் கொடுவது பாடல் (முறை) : செய்யவனைக் கொடுவது பாடல் (முறை)

கன்று குளிலாக் கணியுதிர்த்த மாயவன்
இன்றுநம் ஆனுள் வருமேல் அவன்வாயில்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி!

பாம்பு கயிருக் கடல்கடைந்த மாயவன்
ஈங்குநம் ஆனுள் வருமேல் அவன்வாயில்
ஆம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி!
கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்
எல்லைநம் ஆனுள் வருமேல் அவன்வாயில்
முல்லையஞ் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி!

வேறு
முவலகு மீரடியான் முறைந்றம்பர வகைமுடியத் தாவிய சேவடிசேப்பத் தம்பியொடுங் கான்போந்து சோவரனும் போர்மடியத் தொல் விலங்கை கட்டப்பித்த சேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே!
திருமால்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே!

(முவலகும்)

பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம் விரிகமல வுந்தியிடை விண்ணவனைக் கண்ணும் திருவடியும் கையும் திருவாயும் செய்ய கரியவனைக் காணுத கண்ணென்ன கண்ணே! கண்ணிமைத்துக் காணுதம் கண்ணென்ன கண்ணே!

(முவலகும்)

மடந்தாழு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனூர் வருசங் கடந்தானை நூற்றுவர்ப்பால் நாற்றிசையும் போற்றப் படந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தாது நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே! நாராய ஞவென்ன நாவென்ன நாவே!

(முவலகும்)

[கூத்து முடிகிறது. வீரர் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்கின்றனர்]

வீரடா: அட்டா! தமிழ் சிறந்ததுதான், பாண்டிநாடு என்று எண்ணியிருந்தேன். கலைசிறந்ததும் அங்குத்தான் என்று இன்றதான் தெரிகிறது. எனது வீரர்கள் சார்பிலே இந்த முத்தாரத்தைப் பரிசுவரிக்க விரும்புகின்றேன்.

[கூத்துக்குழலின் தலைவி அதனைப் பெறுகிறேன்]

இளங்: என் பரிசு, இதோ.

[பொற்சியில் அளிக்கிறார்]

கூ. தலை: (பணிவோடு வாங்கியபடி) நன்றி! நாம் போம் வருகிறோம்.

இளங்.: நன்று. சென்று வருக.

[கூத்தியர் போகிறார்கள்]

வீர. I. இளங்கோ! எங்களுக்கும் விடை தாருங்கள்.

இள.: (வணங்கியபடி) சென்று வாருங்கள். எமது உறையாடலை மறந்துவிடாது ஆவன செய்யுங்கள். வணக்கம்!

வீர. I.: அந்த உறையாடல் எமது நெஞ்சிலே பசுமையாய் நின்று ஊக்கமும். உணர்வும் அளித்தபடியே இருக்கும். அமைதி நிறைந்ததும் போர்ப்பறையே கேளாத்துமான புதியதொரு தமிழகத்தை அமைத்தலே எங்கள் சூறிக்கொள் வருகிறோம். வணக்கம்!

[போகிறார்கள். இளங்கோ அவர்கள் செல்லும் வழியை நோக்கி நிற்கிறார். பின் திரும்பி வந்து ஓர் ஏட்டுக்கட்டை எடுத்துப் பிரித்தபடி அணையில் அமர்கிறார். அதுகாலை ஆண்வேடம் பூண்ட கவுந்தியும், பொன்னியும் நுழைகின்றனர்.]

பொன்.: வணக்கம்!

இளங்.: (திடுக்குற்று நிமிர்ந்து) வணக்கம்! நீங்கள் யார்?

(இருவரும் தக்கள் தலைப்பாகையையும், பொய்மீசையையும் எடுக்கின்றனர்.)

இள.: ஆ.....குடு நாட்டு இளவரசியா? வாருங்கள்

கவு.: “வாருங்கள்” என்று அழையாதீர்கள். “வா” என்று சொன்னாலே போதும்.

இள.: பெண்ணிற்குப் பெருமைதரும் சூடியிலே பிறங்க வன் நான்.

கவு.: (சிரித்தபடி) பெண்ணிற்குப் பெருமை தரத்தான் வேண்டும். ஆனால் அடிமைக்கு அது வேண்டிய தில்லை!

இள.: (குறுக்கை செய்து) நீங்கள் அடிமையா?

கவு.: வென்றவர்க்குத் தோற்றவர் அடிமைதாமே? நீங்கள் வென்றவர்கள்! நாங்கள் தோற்றவர்கள்!

இள.: குருதியாற்றிலே குளித்தெழுங்கு பெறும் வெற்றி யிலே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. கொலையால் பெறுகின்ற மணிமுடியை நான் மதிப்பதும் இல்லை. ‘அழக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம்’ என்று நம்பு பவன் நான்!

பொ.: வெங்களத்திலே பெறுகின்ற வெற்றி தோல்வி பற்றி இளவரசியார் சொல்லவில்லை! கவுந்தியாரே! அப்படித்தானே?

இள.: நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?

பெர.: வேங்தே? எங்கள் இளவரசியைக் காதற் களத் திலே நீங்கள் வென்று விட்டார்கள். இனி அவர்கள் அடிமை.

[கவுந்தி நாளீத் தலைகுளிகிறார்கள்.]

இள.: (பதற்றத்தோடு) இளவரசி! என்ன இது? இவள் சொல்வது உண்மையா?

கவு.: (தலைகுளிந்து புன்னகை செய்கிறார்கள்)

இள.: இளவரசி! என்னைத் தவறுக விளங்கிக் கொண்டார்கள், அதற்காக வருந்துகிறேன்.

பொ.: என்ன?

[கவுந்தி மலைக்கிறார்கள்]

இன.: ஆம், இவரசி! ஆம், அன்று எனது நண்பன் பொன்முடியோடு நகரப் பூம் பொழிலுக்கு வக்கேன். அங்கு உங்களைக் கண்டேன்; புன்னகை புரிந்தேன்; விளையாட்டாகப் பேசினேன். அவை எல்லாம் விளையாகி விட்டன.

[கவுந்தி பேசாது வருந்தி நிற்கிறுள்]

பொ.: இளங்கோவே! எமது இவரசியை மேலும் சோதியாதீர்கள். அவரால் தாங்க முடியாது. தங்களின் இதழ்க்கடையிலே மலரும் ஒரு முறுவலுக்காகவே அவர் உயிர் வாழ்கிறார். அவர் கனவுகளைச் சிதைத்திடாதீர்கள். பெண்பாவும் பொல்லாதது!

இன.: தாயே! இ...து.....எ...ன்...ன? உலகத்தின் துன்ப துயரங்களைக் கடந்து துறவியாகிடும் நாளை எதிர்நோக்குபவன் நான்! அரண்மனை வாழ்வும், இன்பங்களும் எனக்கு எடுத்துகாய்! இந்த உடல் பஞ்சஸையிலே கிடந்தாலும் உள்ளமோ சூடிசையிலே, கிழிந்த பாயிடையேதான் கிடக்கிறது. அறுசுவை உணவை உண்டாலும், அவை என் வரையில் கூழின் இனிமையை விஞ்சக்கூடாதவையாகும்.

கவு.: பொன்னி! அந்தக் கூழிலும், கூழிந்த பாயிலும் எனக்கும் ஒரு பங்கு தரச்சொல். அவை போதும் எனக்கு.

இன.: ஐயோ! அந்பு என்ற தலையால் என்னைக் கட்டாதீர்கள்.

பொ.: (என்னச் சிரிப்போடு) வாழ்வைக் கண்டு அஞ்சிடீர்கள்.

இன.: நான் கோழை அல்லன்.

பொ.: அப்படியானால் துறவியாக என் விரும்புகிறீர்கள்? அன்பைக் கண்டு என் அஞ்சிடீர்கள்? காதலைக் கேட்டு என் காதம் ஒடுக்கீர்கள்? ஐயா! இளங்கோவே! போருக்குப் படை நடத்தி வந்து பாசுறையில் பதங்கி இருந்தவரே! அச்சும் உங்கள் உடன் பிறப்போ?

கவு.: பொன்னி! என்ன இது?

பொ.: நீங்கள் சும்மாய்திருங்கள். இளங்கோ; தென்றலைப் புயல் என்று தெளிந்து அஞ்சி நடுங்குகிறீர்கள், நீங்கள்! ஆனால் ஒன்றைமட்டும் நினைவிற் கொள் ஞங்கள். எங்கள் இவரசியாரின் நெஞ்சிலே உங்கள் ஒருவருக்குத்தான் இடம் உண்டு, இனி அவர் வாழ்விலே வேறு எவரும் புகுதற்கு வழி இல்லை! அவர் வாழ்வைக் கண்ணீர்க் கடல் ஆக்கி விட்டார்கள். நீங்கள் தன்னலமே வடிவானவர்; கோழை!

இன.: பொன்னி! என்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டாய். இவரசி! இதை அறிந்து கொள்ஞங்கள். சாவையோ, போரையோ கண்டு அஞ்சி நடுங்குபவன் நான் அல்லன்! எனக்கும் வீரம் உண்டு. ஆனால் அந்தவீரம் கொலைவெறி ஆவதையே நான் வேறுத்தேன்; துறந்தேன்.

பொ.: வெறும் பேச்சு!

இன.: வெறும் பேச்சா?

[பக்கத்திலே இருந்த ஒரு வலிய வேலை எடுத்து வளைக்கிறார். அது இரண்டு துண்டாகிறது. பெண்கள் மலைக்கின்றனர். எரிகின்ற விளக்கிலே தமது கையைப் பிடிக்கிறார். கை எரிந்து தீய்கிறது. அவர் புன்னகையோடு நிற்கிறார். பெண்கள் 'ஆ' வென்று அலறுகின்றனர்.

அஞ்ச வேண்டாம். போர்செய்யத் தோள் வலியும், துன்பத்தைத்தாங்க உளவலியும் எனக்கு உள்ளன என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொண்டால் அது போதும்!

இலாவரசி! இதோ பாருங்கள். (ஒரு பக்கத் திலே குவிந்துகிடக்கும் எட்டுச் சுவடிகளைக் காட்டுகிறார்.) எனது உள்ளமும், உயிரும் இவற்றிற்கு என்றே அடிமையாகி விட்டன. செந்தமிழின் சீர்பாடும் அடியார்க்கும் அடியேன் நான்.

தமிழ்மக்களின் வாழ்வினைக் கண்டு. கேட்டு. உண்டு. உயர்த்து அதனை எதிர்காலச் சங்ததிக்கு எடுத்துரைப்பதே என் குறிக்கோள். மன்னர் திறன்பாடலே புலவர் கடன் என்ற கொள்கையை மாற்றி அமைத்து, மக்களைத் தலைவராய்க் கொண்ட காப்பியம் சமைத்தலே என் கணவு; தமிழரின் நிறையையும், குறையையும் தரணிக்கு எடுத் துரைத்தலே என் கடன்! காதல் செய்ய எனக்குப் பொழுதும் இல்லை! அதற்கு கெங்கும் இல்லை!

கவு.: (இாங்கோவின் காலில் வீழ்ந்து) என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். தங்களின் உயர்ந்த குறிக் கோருக்குக் குறுக்கே என்றுமே வரமாட்டேன்.

இள.: எழுந்திருங்கள். தங்களின் நற்பண்பிற்கு என் உள்ளம் பணிந்து விட்டது. இனி எங்காவது தங்களைக் காண நேர்ந்தால், என் உடன் பிறந்தவளைக் காண்பது போல எண்ணி அகம் குழுவேன்.

கவு.: (எழுந்தபடி) வேண்டாம்! தங்கள் குறிக்கோள் தூய்மையானது. பாசம் என்ற மாச அதில் படிந்திடக் கூடாது. இந்த நிகழ்ச்சியோடு சேர்த்து என்னையும் மறந்து விடுங்களா.

அருகக் கோட்டத்தின் துறவுப் பள்ளியிலே ஒரு துறவியாக இருந்து கொண்டு தங்களைக் காணக் கூடா விட்டாலும் தங்கள் புகழினைக் கேட்டாவது பெருமையும், மகிழ்ச்சியும் அடைவேன். நான் வருகிறேன்.

இள.: (பெருமுச்சோடு) போய் வாருங்கள் [போகிறார்கள்]

இளம் உள்ளம் ஒன்றின் ஆசைக் கனவுகள் அனைத்தையும் சிறைத்தது விட்டேன் கவந்தி! என்னை மன்னித்துக் கொள். உன்னை என் காப்பியத்திலே நிலைபெற்று வாழவைக்கிறேன். அதுவே நான் செய்யத்தகும் கழுவாய்!

[அது காலை]

“சுபர்த் தொழை! கேளாய் தெருவில் நாம் ஆடும் மனாற்சிற்றில் காலிற் சிறையா அடைசிய கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி மேலோநாள்”

* என்று கலித்தொகைப் பாடலை முன்முனுத்த வண்ணம் பொன்மய நுழைகிறேன்.]

இள. என்னா! பொன்முடி! இதுவரை எங்கே சென்றிருந்தாய்?

பொ.: இங்கோன் வீரர்கள் எந்த நேரமும் “ஆ! ஊ!” என்று கதறிக் கொண்டிருக்கிறார்களே? (சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறேன். வீரர்களைக் காண வில்லை.) அப்பாடா! போய்விட்டார்களா? (அவர்கள் சென்ற பக்கத்தை நோக்கிக் கும்பிடபடி) நன்றி!

இள.: “எங்கே போனுய்?” என்று கேட்டால் என்னடா உளறுகிறும்?

பொ.: ‘அட’ இன்றைக்குத்தான் சேராடு திரும்புகி ரேமே! அங்கே ஒரே குளிராயிற்றே! இங்கி ருந்து கொஞ்சம் சூட்டை உடலிலே ஏற்றிக் கொண்டு போகலாமே!” என்று நினைத்து இப்படி ஒரு சுற்றுச் சுற்றிக் கொண்டு வருகிறேன்.

இள.: சரி! அதைக் கவனமாகக் காப்பாற்றி வைத்திரு. (சிரித்தபடி) ஆனால் அந்தச் சூடுதான் பயன்படப் போவதில்லை.

பொ.: ஏன்?

இள.: நாம் சோழநாடு போகப் போகிறோம். எனது பாட்டனார் சோழப் பேரரசரைக் காண ஆவலாம் இருக்கிறது.

பொ.: அட்டா! மகிழ்ச்சி! மகிழ்ச்சி! சோழநாட்டுச் சோறு சாபபிட்டு எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஆஹா! அந்தச் சம்பாச் சோற்றையும் நெய்யையும் சேர்த்து, குழைத்து.....

இள.: அட! வாயிலே நீர் ஆறுக ஒடுக்கிறதே! துடைத் துக்கொள். சரி, இந்த ஏட்டுக்கட்டுக்களை ஒன்றுக ஒரு துணியில் கட்டு!

பொ.: இவை ஏட்டுக்கட்டுக்களா?

இள.: பின் என்ன?

பொ.: ஏட்டுமலை! இவற்றைக் கட்டத் துணி எங்கே இருக்கிறது? வேண்டும் என்றால் அரண்மனையிலே போய் ஒரு துணிக்குவியல் எடுத்து வருகிறேன்.

[பொக அடி எடுத்து வைக்கிறுன்.]

இள.: மடையா! இதோ, இந்தத் துணியே போதும்.

பொ.: சரி! வழியிலே ஏடுகள் தவறி விழுந்தால் என்னைக் குறை சொல்லாதே.

(கட்டுகிறுன்)

இள.: அத்தோடு தாடி மீசைகளும் தேடிக்கொள்.

பொ. ஏன்? கூத்தாடப் போகிறாயா?

இள.: ஆமாம்; கூத்துத்தான். பூம்புகாரை அடையும் வரை நாம் மாறு வேடத்திலேதான் செல்லவேண்டும். அப்போதுதான் நாட்டின் நிலைமை, மக்களின் வாழ்க்கை அனைத்தையும் நன்கு அறியலாம். இன்றிலிருந்து உன் பெயர் இளங்கண்ணன்; என் பெயர் இளவழுதி. நாம் துறைதோறும் புனித நீர் ஆடவரும் அடியார்கள்! தெரிந்ததா?

பொ.: சரி! போலி அடியார் என்று எம்மை யாரும் அறியாதவரை நாம் தாடிகட்டி அடியாராவோம். (முக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு, கண்களை மூடிய படி) சிவோஹம்!

[இருவரும் சிரிக்கிறார்கள். பின்பு பொன்முடி ஏடுகளை ஒன்றுதிரட்டும் முயற்சியிலே ஈடுபடுகிறுன்]

(திரை)

காட்சி 4

[சோழநாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு சிற்றூர், அங்கு ஒரு குடிசை; குழவர வறுமையின் அறிகுறிகள். ஒரு பக்கலிலே ஒரு பெண் துன்பமே வடிவாய் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அவள் கையிலே ஓர் ஏட்டுச்சுவடி இருக்கிறது. அதை அவிழ்த்து ஒரு பாடலை உருக்கமாகப்-புராணபடனம் செய்வது போல படிக்கிறார்கள். இந்தப் பெண்ணின் பெயர் மங்கை.]

கல்முழை அருவிப் பன்மலை நீந்திச்
சீறியாம் செவ்வழி பண்ணி வந்ததைக்
கார்வான் இன்னுறை தமியள் கோள்
நெருநல் ஒருசிறைப் புலம்பு கொண் டுறையும்

[இந்த வரியைப் படித்த பொழுது அழுகைமீற விம் முகிறார்; மீண்டும் அதே வரியைப் படித்துப் பாட்டைத் தொடர்கிறார்]

அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை
நெய்யொடு துறந்த மையிருங் கூந்தல்
மண்ணுறை மனியின் மாகாறு மண்ணிப்
புதுமலர் கஞல இன்று பெயின்
அதுமன்ளம் பரிசில் ஆவியர் கோவே !

[கண்களை மூடி இருக்கிறார்கள். கண்ணீர் வழிகிறது. அது காலை அவளது தோழிப் பெண் பூங்கொடி வருகிறார்]

பூங்.: மங்கை ! என்ன இது ? எந்தேறமும் அழுகைதானு ?
நீ அழும்படி அந்த ஏட்டில் எழுதியிருப்பது
என்னவோ ?

மங்.: என்னைப் போலும் ஒரு பெண்ணின் கண்ணீர் இந்த
ஏட்டிலே படிக்கிறுக்கிறது. அதுதான் அழுதேன்.

காட்சி 4

பூங்.: அவளின் தலைவனும் அவளை நீங்கிச் சென்றானு ?

மங்.: ஆம் ! கண்ணகி என்பது அவள் பெயர். வையா
விக் கோப்பெரும் பேகனின் மனைவி.

பூங்.: யார் ? மயிலுக்குப் போர்வையளித்த வள்ளளின்
மனைவியா ?

மங்.: ஆம், பேகன் அவளைப் பிரிந்து வேறேறுத்தி
யுடன் வாழுங்கான். கண்ணகி பிரிவு ஆற்றுது வாழு-
மெலிங்காள்.

பூங்.: பறவைக்கே பரிவுகாட்டிய அந்த மன்னாலு தன்
மனைவியின் கண்களைக் கடல்களாக்கினான் ?

மங்.: ஆம் ! இன்னும் கேள். இவ்வாறு அவள் வருந்திய
நிலையைப் பெருங்குஞ்சார்க்கிழார் என்ற புலவர்
கண்டார். அவரது நெஞ்சிலே இரக்கம் மேலிட்டது.
பேகனிடம் சென்றார். “வேங்தே ! அன்று
செவ்வழிப்பண் இசைத்த வண்ணம் உனது மனை
நோக்கி வங்தோம். உன் மனைவி எம்மைக் கண்ட
தும் மழைபோலக் கண்ணீர் சோர நின்றார்.
மன்னவ ! அவள். தனது கூந்தலைக் கழுவி, மீண்டும்
மலர்க்குடி மகிழ அருள்வாய். அதுவே நீ
எமக்குத் தரத்தக்க பரிசில்” என்றார். அந்தச்
செய்திதான் இந்தப் புறானுற்றுப் பாடலிலே
வாழுகிறது; படித்தேன். அழுதுவிட்டேன்.

பூங்.: ஐயோ ! பாவம் ! ‘அந்தப் பெருங்குஞ்சார்க்கிழார்
போல உன்னையும், உன் தலைவரையும் சந்து செய்ய
எவரும் இல்லையோ !’ என்று வருந்துகிறோயா ?

மங்.: பூங்கொடி! நீ என்னை அறிந்து கொண்டது இவ் வளவுதான்! எனக்கும் அவருக்கும் இடையேயாரும் சந்து செய்ய வேண்டியதில்லை. அவர், தாமாகவே என்னிடம் திரும்பும்வரை நான் காத் திருப்பேன்.

பூங்.: காத்திரு, நன்றாய்க் காத்திரு. இருண்ட இரவை நினைவுபடுத்தும் உனது கூந்தல் புலரிப் பொழுதின் வெண்மையை அடையும்வரை காத்திரு. உனது குழியிழும் கண்ணங்கள் திரைவிழும்வரை காத்திரு.

மங். பேதையே! எனது உடல் முதுமை அடையலாம்! ஆனால் என் உள்ளமோ அவர் நினைவிலேயே பசுமை பெற்று இளமைமாருது விளங்கும். அதனை அவருக்குக் காணிக்கை ஆக்குவேன். எனது அன்பு, காலத்தை வென்று நிற்பது.

பூங்.: மங்கை! உனது பண்பு கண்டும் உன்னேடு பழகியுங்கூட அவர் நெஞ்சம் திருந்தவில்லை! பார்த்தாயா? சரியான கல்நெஞ்சர்!

மங்.: (தளதளத்து குரலில்) பூங்கொடி! அவரைக் குறை சொல்லாதே. இந்த உள்ளம் தாங்காது.

பூங்.: மங்கை! நல்லவர்க்குத் தாழ்வு என்றும் இல்லை. இது உறுதி; கலங்காதே. அவர் ஒரு நாள் திருந்தத்தான் போகிறோ. உன் வாழ்வும் வளம்பெறத் தான் போகிறது.

சரி. எனக்கு நேரமாகிறது. நான் வருகிறேன்.

[போகிறோ. மங்கை ஏட்டைக் கட்டிவைத்து விட்டு எழுகிறோ. அப்பொழுது அவரின் மாமன் மாசாத்துவான் மாறுவேடம் பூண்ட இளங்கோவோடும், பொன்முடியோடும் உள்ளே நுழைகிறோ. அவர்களைக் கண்டதும், மங்கை கண்ணீரைத் துடைத்தவளாய், முறுவல் விளையாடும் முசுத் தோடு நிற்கிறோ.]

மங்.: வாருங்கள் மாமா!

மாசா.: என்னேடு இரண்டு விருந்தினரும் வந்திருக்கிறார்கள் அம்மா!

மங்.: மகிழ்ச்சி! நல்வரவு ஆகுக!

இள. + பொ.: வணக்கம்!

மாசா.: இவர்கள் இருவரும் நெடுங் தொலைவிலிருந்து சோன்னுடு காண வந்தவர்கள்; பயணஞ் செய்து களைத்து விட்டார்கள்; இன்று இங்குத்தங்கி நாளை புறப்படுவார்கள்.

மங்.: நல்லது. தாங்கள் இங்குத் தங்கக் கிடைத்தது என்கள் பேறுதான்.

[பாய் எடுத்துப் போடுகிறோ, அவர்கள் அமர்கிறார்கள். மாசாத்துவானும் அமர்கிறார்.]

மங். இருந்து கொள்ளுங்கள். நொடி யில் உணவு சமைத்து வருகிறேன்.

[உள்ளே செல்கிறோ.]

பொ.: உணவு சமைப்பதா? இளங்...

[இளங்கோ பொன்முடியை உறுத்து நோக்குகிறோ. பொன்முடி அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தபடி] இளவழுதி! வயிரேடு வயிறு ஒட்டிக்...

[மீண்டும் இளங்கோ உறுத்து நோக்குகிறோ. பொன்முடி வாயை அடிக் கொள்கிறோ.]

மாசா. இளங்கண்ணன் என்ன சொல்லுகிறார்?

இள.: “இப்பொழுதுதானே உண்டு வந்தோம். வயிறு நிரம்பிக் கிடக்கிறதே!” என்கிறோ. வேறு ஒன்றும் இல்லை.

[பொன்முடி அவரைக் கிள்ளுகிறோ.]

இள்.: அட! சும்மா இரு. இளங்கண்ணு! உண்மையைச் சொன்னால்...; நாணமோ?

மாசா.: ஓ! அப்படியா? அதனால் என்ன?

பொ.: அப்படிச் சொல்லுங்கள். அதனால் என்ன? இன் ஆம் ஒரு தடவை உண்டால் போகிறது. பெரிய வராகிய தங்கள் சொல்லை மறுப்பதா?

இளங்.: அது இருக்கட்டும், ஜயா! தங்களுக்கு இரண்டு மக்கள் இருப்பதாகச் சொன்னீர்களோ, அவர்கள் எங்கே?

மாசா.: (முகம் வாடுகிறது.) அதை என் கேட்கிறீர்கள்? அது பெரிய கதை ஜயா!

இள்.: தங்களுக்கு வருத்தம் தருவதானால் சொல்ல வேண்டாம்.

மாசா.: இல்லை! இல்லை! அது வருத்தம் தருவதாய் இருந்தாலும் சொல்லத்தான் விரும்புகிறேன். அதனால் என் மனத்திற்கும் ஆறுதல் கிடைக்கும்.

இள்.: அப்படியானால் சொல்லுங்கள்.

மாசா.: கேளுங்கள்: நான் ஒரு காலத்தில் யவனம் வரை சென்று வாணிகம் செய்தேன். ‘கொள்வதும் மிகை கொளாது, கொடுப்பதும் குறை கொடாது.’ பெரும் பொருள் ஈட்டினேன். அந்தக் காலத்திலே மாசாத்துவான் என்றால் தமிழகம் முழுதுமே அறியும்.

பொன்.: அட்டே! அரசருக்கும் வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பாராமே? அந்த மாசாத்துவான் தாங்கள்தாமா?

மாசா.: (சிறிது பெருமையோடு) ஆமாம்! அது ஒருகாலம்! (பெருமுச்ச விட்டபடி) உம்! அதை எண்ணி

என்ன பயன்! போகட்டும். கதையைக் கேளுங்கள்: எனக்கு இரண்டு மக்கள் பிறந்தார்கள்; வளர்ந்தார்கள்.

அவர்களிலே மூத்தவன் பதினாறுண்டு அடைந்த பொழுது சோழநாடே வியக்கும்படி திருமணம் நடாத்திவைத்தேன். இப்பொழுது தங்களை வரவேற்றர்ஜீனா? அவள்தான் மனைவி.

இளங்.: நினைத்தேன். அருந்ததி போன்ற அந்த அம்மையார் சிரித்துப் பேசினாலும் அந்தச் சிரிப்பின் பின்னணியிலே பெருந்துயர் படிந்திருப்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது.

மாசா.: பார்த்தீர்களா? இந்தப் பெண்ணில் யாராவது குறை கூறமுடியுமா? பொற்படிமை போல விளங்குகிறார்கள். இல்லையா? ஆனால் எனது மகனே இவளை ஒதுக்கிவிட்டு ஒரு பரத்தையின் பின்னே சென்று விட்டான். அவனுக்காகத் தனது குலங்தரு செல்வக் குவையையும் தொலைத்தான். இப்பொழுது மனைவியின் அணிகலன்களையும் ஒவ்வொன்றும் எடுத்துச் செல்கிறார்கள். எங்கள் குலத்திற்கே இல்லாத குணம், ஜயா! (தலையில் அடிக்கிறுர்) காங்கள் எங்கள் செல்வத்தை அழித்தாலும் அழிப்போம். ஆனால் எமது மனைவியரின் ஒரு குன்றிமணி பொன்னைக் கூடத் தீண்ட மாட்டோம். போயும். போயும் இவன் என் மகனும்ப் பிறந்தானே!

பொ.: சரி, இந்த அம்மையார் ‘நகையைத் தரமாட்டேன்’ என்று சண்டை பிடிப்பதில்லையா?

மாசா.: ஐயா! என் மருமகள் குணக்குன்று ஐயா! தன் னலமே அறியாத தங்கக்கட்டி அவள்! தன் கணவனுக்காக எரிகின்ற தீபிலும் சூதிப்பாள், அவன் முகம் வாடினால் இவள் அகம் கருதும்.

இள.: இவரைத் தங்கள் மருகியாகப் பெற்றது பெரும் பேறுதான், நல்லது! தங்கள் இளையமகன் எங்கே?

மாசா.: (கண்ணீர் வடித்தபடி) அவன் மிகவும் கல்லவன் ஐயா! ஆனால் எனது ஊழ் அப்படி! மற்றவரை நொந்து என்ன பயன்?

இள.: என்ன? அவருக்கு என்ன நேர்ந்தது?

மாசா.: கேளுங்கள்: குடும்பம் வறுமை அடைந்தது கண்டு அவன் வருந்தினான்; ஒரு நாள் எவருக்கும் சொல்லாது மதுரைக்கு ஓடியும் விட்டான்.

அங்கு அவன் வாணிகம் செய்து பொருள் ஈட்டிவதாய்ச் செய்திகள் வந்தன; மகிழ்ந்தென். ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சி நிலைக்கவில்லை.

பொன்.: ஐயோ! பாவம்!

மாசா.: அங்கே அவனைக் கள்வன் என்று அநீதியாய்க் குற்றம் சாட்டிக் கொலைத்தண்டனை விதித்தார்கள். அவன் பின்தைத்தக் கூடக் காண, நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை! பாவி நான்!

இள.: என்ன? வழுதியின் நாட்டிலா அறம் பிறழ்ந்தது? வளையாத செங்கோல் வளைந்ததா? என்னால் நம் படவே கூடவில்லை.

மாசா.: ஆம்! ஐயா! ஆம்! வழுதி முன்போலவா வாழ் கிறுன்? தன் மனைவி செண்பகவல்லியோடு காமப் பெருங்கடவிலே நீந்தித் தினைக்கிறுன்.

“அறவினையும் ஆன்ற பொருளும் பிறவினையும் பெண்ணேவல் செய்வார்கள்ள இல்”

என்று வள்ளுவர் பெருமான் தெரியாமலா சொன்னார்? உம்! அவன் இறந்தது கூட எனக்கு வருத்தம் இல்லை. என் முத்தமகன் உயிரோடு இருக்கிறனே! அதற்காகவே நான் மிகமிக வருந்து கிடேன்.

இள.: நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? யாராவது தம் மக்கள் சாவதை விரும்புவார்களா?

மாசா.: எனது உள்ளாம் அவ்வளவு வெறுத்துப் போய் விட்டது. ஐயா; எனது மருகி என் முன்னாலே சிரிப்பதும், நான் இல்லாத இடத்திலே நெஞ்சைப் பிழிந்து கண்களால் வழிப்பதும் எனக்கல்லவா தெரியும்? இந்தப் பாவம் இவனை எளிதில் விட்டு விடாது, ஐயா! குலமகள் அழுத கண்ணீர் வீண் போகாது.

[கண்கலங்குகிறுர்; அப்பொழுது அவரின் முத்தமகன் சாத்தன் வருகிறான்.]

மாசா.: வாடாப்பா, வா! பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் இவன் தான் எனது செல்வமகன், சாத்தன்! என் வயிற் நிலே நெருப்பைக் கொட்டுகிற பாதகன் இவன் தான்!

இள.+பொ.: வணக்கம்! நாங்கள் இன்று உங்கள் விருந்தாளிகளாய் வந்தவர்கள்.

சாத்.: வணக்கம்! நல்வறவாகுத! அமருங்கள்.

[உள்ளே போகிறான்.]

மாசா.: எங்கேயோடா போகிறும்?

சாத்.: இது என்ன கேள்வி, அப்பா! நான் என்னிடு வந்தேன், எனது மனைவியைக்காணப் போகிறேன்.

மாசா : உனக்கு இங்கு எங்கேயடா மனைவி இருக்கிறார்கள்? மீண்டும் மீண்டும் இங்கே ஏன்டா வருகிறார்கள்? கடிய மனையாளர் கண்ணீர்விட, பரத்தையின் அலைப்பிலே பரவசம் அடைபவனே! வீட்டிலே தெய்வம் குடியிருக்க, பேயின்பின்னாலே அலைபவனே! இங்கு ஏன்டா வருகிறார்கள்? அந்தப் பேஹதப் பெண்ணின் கண்ணீரிலே கப்பல்செலுத்தி விளையாடவா நீ வருகிறார்கள்? தூ! நானைம் இல்லாத வனே!

சாத்.: அப்பா! விருந்தினரின் முன்பு என்னிப் பழித்திட எத்தனை நாள்கள் காத்திருந்தீர்கள்?

மாசா : பழி; பாவம்! அவற்றை எண்ணிப் பார்க்கக்கூட உனக்குத் தகுதி இல்லை. வந்த வழியைப் பார்த்து ஓடு.

சாத்.: ஒடுவதற்கா நான் இங்கு வந்தேன்?

மாசா : எதற்காக வந்தாய்?

சாத்.: எனக்குக் காச வேண்டும். அதைப் பெறவதற்குத் தான் வந்தேன். காச இல்லாதவிடத்து மங்கையின் அணிகலன்கள் இருக்கின்றன, அவை போதும்.

மாசா : என்ன சொன்னாய்? மங்கையின் அணிகலன்களா? இதோ அவை; ஏற்றுக்கொள்; ஏற்றுக்கொள்.

[சாததனின் அருகிலே சென்று அவன் கண்ணத்திலே அறைகிறார். மங்கை பதற்றத்துடன் “மாமா” என்று அலறி யப்படி ஓடிவருகிறார்.]

மங்.: மாமா! (அவரின் கைகளைப் பிடித்தபடி) என்ன மாமா! இது?

மாசா : என்னை விடு அம்மா!

மங்.: (பெருங்குரவில்) மாமா! இனி அவரை அடிப்பதானால் என் பின்தத்தின்மீது நின்று அதைச் செய்யுங்கள்.

மாசா : (மலைத்து நிற்கிறார்)

மங் : (அணிகலன்களைக் கழற்றிச் சாததனின் காலடியில் வைத்தபடி) அத்தான்! தங்களைக் காக்க வைத்து விட்டேன். மன்னியுங்கள் தங்களுக்கு இல்லாத அணிகலன்கள் எனக்கு என்? இவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

[சாததன் நடுங்கும் தன்கைகளால் அவற்றை எடுக்கிறான்.]

மங்.: அத்தான்! ஒரு வேண்டுகோள்.

சாத்.: (அவளைப் பாராது வேறு பக்கம் பார்த்தபடி) என்ன சொல்?

மங் : ஒரே ஒரு முறை உங்களை வணங்கிட எனக்கு அருளுங்கள். தங்கள் அடிகளைத் தீண்டும் பேற்றினை எனக்கு அளியுங்கள்.

சாத். (சலிப்பையும், தனது விரைவையும் காட்டும் வகையில்) ஆகட்டும்.

[கண்ணீர் மல்க அவனது காலடியில் வீழ்ந்து அடிகளைத் தொட்டு வணங்குகிறார்கள்.]

சாத்.: சரி! சரி! எனக்கு நேரமாகிறது. நான் வருகிறேன்.

[போகிறான். அவன் போகும் வழியையே மங்கை நோக்கி நிற்கிறார்]

மாசா.: அம்மா! குழந்தாய்! என்னை மன்னித்து விடு உன்னு கணவனைக் கைநீட்டி அடித்ததற்காக என்னை மன்னித்து விடு. (அழுகிறார்)

மங்.: மாமா (தன் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி) என்ன இது? சிறு குழந்தைகள் போல.....உம்! இருக்கட்டும். வந்த விருந்தினரைக் கவனிக்க வேண்டாமா? சமையல் முடிந்து விட்டது, சென்ற வாழையிலை வெட்டி வாருங்கள்.

இளங்.: அம்மா! உங்களின் உள்ள நிலையிலே, மேலும் தொல்லைதம நாங்கள் விரும்பவில்லை, வருகிறோம்.

மங்.: (பதற்றத்தோடு) ஐயா! விருந்தினரை வெறுவயிற்றோடு அனுப்புவதிலும் சாவதே மேல்! நாங்கள் சாவதை விரும்புகிறீர்களா?

இளங்.: (தயக்கத்தோடு) அதற்கு இல்லை!

மங்.: அப்படியானால் இன்று தங்கி உணவு உண்டுதான் செல்லவேண்டும்.

இளங்.: (வருத்தத்தோடு) தங்கள் விருப்பம் போலவே ஆசட்டும்

மங்.: மிக்க மகிழ்ச்சி. (உள்ளே போகிறார்)

மாசா.: ஐயா! தயவு செய்து இங்கு நடந்தவற்றை மறந்து விடுங்கள். தங்களை நெடும்போது காக்கவைத்த மைக்கு வருந்துகிறேன். சரி, இருந்து கொள்ளுங்கள், வாழையிலை வெட்டிவருகிறேன்.

[வெளியேறுகிறார்]

பொன்.: ஏன்...இளங்...இளவழுதி! பூம்புகாரிலே சதுக்கத்துப் பூதம் என்று ஒன்று இருக்கிறதாமே? அந்தப் பூதம் நாட்டிலே பொய்ச்சாட்சி சொல்

வோரையும் புறங்கூறுவோரையும் பிறர்மனை நயப் போரையும் பிடித்துக் கொன்று விடுமாமே? அது உண்மையா?

இள.: ஆமாம்! அதை ஏன் நினைத்தாய்?

பொன்.: இல்லை! பூம்புகாரிலே அதைக் காணநேர்ந்தால் பரததை வழிச் செல்வோரையும் பிடித்து உண்ணும்படி கேட்கவேண்டும்!

இள.: (பெருமூச்சோடு) நீ சொல்வது உண்மைதான்.

(திரை)

காட்சி 5

[பூம்புகார் ; காவிரிக் கழிமுகம். இளங்கோ ஒரு புன்னை மர நிழலில் அமர்ந்து பாடுகிறார்.]

(பாடல்)

இளங்.: திங்கண் மாலை வெண்குடையான்
சென்னி செங்கோ வது வோச்சிக்
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவாய் வாழி ! காவேரி !
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவா தொழிதல் கயற்கண்ணைய்
மங்கை மாதர் பெருங்கற்பென்
றறிந்தேன் வாழி ! காவேரி !

மன்னு மாலை வெண்குடையான்
வளையாச் செங்கோ வதுவோச்சிக்
கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவாய் வாழி ! காவேரி !
கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவா தொழிதல் கயற்கண்ணைய் !
மன்னு மாதர் பெருங்கற்பென்
றறிந்தேன் வாழி ! காவேரி !

உழவு ரோதை மதகோதை
உடைநீ ரோதை தண்பதங்கொள்
விழவு ரோதை சிறந்தார்ப்ப
நடந்தாய், வாழி ! காவேரி !
விழவு ரோதை சிறந்தார்ப்ப
நடந்த வெல்லாம் வாய்காவா
மழவு ரோதை வளவன்றன்
வளனே வாழி ! காவேரி !

[பாடல் முடியும் பொழுது ஓர் அந்தணர் கூட்டம் அவரை
நெருங்குகின்றது.]

அந்.தலை.: (முதுமையால் நடுங்கும் சூரில்) வாழி
இளங்கோ ! வாழி, நின்புகழ் !

இள.: வணக்கம் ! வருக ! என்னால் ஆகவேண்டியது ஏதும்
உண்டோ ?

அந் தலை.: உண்டு ; உண்டு. அதற்காகத்தானே வங்கேதாம்
இளங்.: சொல்லுங்கள். இயன்றது செய்வேன்.

அந்.தலை.: இயன்றது என்ன? “கட்டாயம் செய்வேன்”
என்று உறுதி அளியுங்கள். அப்பொழுதுதான்
சொல்வேன். என்ன, ஐயாமாரே! நான் சொல்
வது நீதிதானே?

அந்.கூ.: நீதிதான்! நீதிதான்!

இளங்.: ஐயா ! உங்களை யார் என்றே எனக்குத் தெரி
யாது. உங்கள் வேண்டுகோரும் இன்னது என
அறியேன். இங்நிலையில் உறுதிமொழி எவ்வாறு
அளிப்பேன்?

அந்.தலை.: என்ன சொல்கிறீர்கள்? என்னைத் தெரியாதா?

[இளங்கோ மறு பக்கம் திரும்பும் பொழுது தமது
பொய்த்தாடியை எடுக்கிறார். இளங்கோ, தம் பக்கம் திரும்பும் பொழுது தாடியை வைத்துக் கொள்கிறார்] உண்மை
யைச் சொல்லுங்கள்.

இளங்.: உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். தங்களை நான்
அறியேன்.

அந்.தலை.: அட கடவுளே ! பச்சிளங் சூழக்கையிலிருந்து
தங்களோடு ஒன்றும் உண்டு ஆடிப் பாடி வளர்க்
தவன் நான். என்னை—இந்த—இந்த. (இளங்கோ
மறுபக்கம் திரும்பத் தாடியை எடுத்துவிட்டு அழகு
காட்டுகிறான்; தம் பக்கம் திரும்பும் பொழுது
தாடியை வைத்தபடி.) என்னைத் தெரியவில்லை என்

கிருரே; (அழுவது போலப் பாசாங்கு செய்கிறூர்) இனி வாழ்ந்து என்ன பயன்? காவிரியிலாவது குதித்து உயிரை விடலாம் என்றால், இது கோடைக் காலம்! தண்ணீர் முழங்தாள் அளவுதான் நிற்கும்!

அந்.ஒரு.: அதுமட்டுமில்லை. குளிர்பிடித்து நோய் வந்தால் என்ன செய்வது? ஆனபடியால்.....

அந். தலை.: ஆனபடியால்?

அந். ஒரு.: ஒரு பெரிய பாண்டத்தில் நீரைச் சூடாக்குங்கள். பின்பு அதனுள்ளே விழுந்து உயிரை விடுங்கள்.

கூட்டம்: ஆமாம்! அதுதான் நல்லவழி!

அந். தலை.: ஐயையோ! எல்லாரும் என்னைச் சாகச்சொல் கிருர்கள். நான் என்ன செய்வேன்?

இளங்.: ஐயா!

அந். தங்.: என்ன ஐயா! என்னைத்தான் தங்களுக்குத் தெரியாதே! என்னேடு என்ன பேச்சு?

[அழுகிறூர், அப்பொழுது தாடி கழன்று விழுகிறது. ஆனால் அது அவருக்குத் தெரியாது. தொடர்ந்து அழுகிறூர். எல்லாரும் சிரிக்கிறார்கள். அந்தண்ரோ விடாது அழுகி றூர். இளங்கோ அவரை அடையாளம் கண்டு கொள்கிறூர்.]

இளங்.: ஒ! இவரா? இவரது அழுகையிலிருந்துதான் இவர் யார் என்று தெரிகிறது. தயவுசெய்து எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து இவரது காலையும் கையையும் கட்ட எனக்கு உதவுங்கள். இவரை ஆற்றிலே ஏறியக் கூடாது. கடவிலேதான் ஏறிய வேண்டும். நெடுநாளாய்ச் சுறுமீன்களுக்கு நல்ல இரையே கிடைக்கவில்லையாம், வாருங்கள்.

[எல்லாரும் அவரை நெருங்குகின்றனர்]

பொ.: ஐயோ! ஐயோ! வேண்டாம். உங்களைக் கும்பிடுகிறேன். (கையை உயர்த்துகிறூர்; தாடி கழன்றிருப்பதை அப்போதுதான் கண்டு கொள்கிறூர். அசட்டு விழி விழித்தபடி) அட! சரியான சமயத்திலே தாடி காட்டிக் கொடுத்து விட்டது.

இள.: அடேய! பொன்முடி; என்னடா இவையெல்லாம் பொன்: இவை எல்லாமா? இதோபார், இந்தத் தாடிகள் எல்லாம் (கூட்டத்தவர் பொய்த்தாடிகளைக் கழற்றுகின்றனர்.) சேர்ந்து ஒரு பெரிய தொண்டு செய்து விட்டு வருகின்றன.

இளங்.: (அவர்களை இனங் கண்டு கொண்டவராய்) அடடா! நீங்களா? சோழநாட்டுப் பரதவச் செம் மல்களுக்கு, வேடம் பூனுதல் பெருங்கலோபாலும்!

கூட்.ஒரு.: அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? எல்லாம் உங்கள் நண்பரின் வேலைதான்.

இள.: அவனைத் தெரியாதா? மனிதனுயத் தப்பிப் பிறங்கவன்.

பொன்.: ஆ! அப்படிச் சொல். தேவனுய விளங்கவேண்டியவன் தவறி மனிதனுகிலிட்டேன்.

இள.: (சிரிப்போடு) மடையன்! நான் ஒன்று சொன்னால் நீ வேறொன்றூக்கப் பொருள் கொள்கிறூய். அடேய! பொன்முடி! நீ இராமதாதுவனுயப் பிறங்கிருத்தல் வேண்டும்.

பொன். போ அப்பா! இந்த இராமதாதுவன் வேலையாலே இப்பொழுது ஒரு இளங்குடும்பம் மகிழ்ச்சிக் கடவில் தினைத்துக் கொண்டிருக்கும். அது தெரியுமா உனக்கு?

இளங்.: தெரியாதே!

பொன்.: தெரியாதா நன்று! மிக நன்று! கேட்டுக்கொள்.

இதோ நிற்கிறோ! இந்தச் சேர்ப்பரின் பக்கத்து வீட்டிலே ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளுக்கு ஓர் இளைஞன் மீது காதல். அவனும் அவளைத் தன் உயிரிலும் மேலாய் விரும்பினான்.

இளங்.: அவர்களின் காதலுக்குப் பெற்றேர் தடையாய் இருந்தார்களாகக்கும்!

பொன்.: பார்த்தாயா? உனக்குச் சுவை உணர்வே கிடையாது. போ. எவ்வளவு ஆவலோடு, நடந்ததை, அழகாகக் கவர்ச்சியாகச் சொல்லவங்தேன்! நீ என்னடா வென்றால் எல்லாம் தெரிந்தவன் போலும்? அப்போது நான் சொல்லவே மாட்டேன் போ.

இளங்.: (அஞ்சியவர் போல) ஐயோ! ஏன் இந்தவெகுளி? பொன்முடியாரே! புகல்க நும் கதையை, பொறுமையோடு கேட்போம்!

பொன்.: அப்படி வா வழிக்கு! சரி, பெற்றேர் தடையாய் இருந்தார்களா? நேற்று மாலைவேளையிலே அவர்கள் தங்கள் பெற்றேர்க்குத் தெரியாமல் உடன் போக்கில் சென்று விட்டார்கள். பெண்ணின் பெற்றேர் தங்கள் குழந்தையைக் காண வில்லையே என்று துடிதுடித்துப் போனார்கள். சேர்ப்பரே! அதற்குப் பிறகு நடந்ததை நிரே சொல்லும். வில்லவரே! நீர்தாம் பெண்ணின் தங்கை. உமக்குப் பக்கவிலே நாணிக்கோணி நிற்கிறோ எழில்ர். அவர் தாம் தாய். நான் அங்கணார் கூட்டத் தலைவர். பாலைவெளியில் நடந்ததை நடித்துக் காட்டுவோம். சரி, சேர்ப்பரே; நீர் கதையைத் தொடரும்; அதற்கிடையில் நாங்கள் தயாராகி விடு

வோம் (தாடி கை அணிந்தபடி கோஹன்றிக் கொண்டு நிற்கிறேன். அவனுக்குச் சிறிது தொலை வில் வில்லவனும், எழில்லனும் நிற்கின்றனர்.)

சேர்.: நல்லது! அந்தப் பெண்ணின் பெற்றேர்க்குத் துண்பமும், வெகுளியும் மிகுதியானின. தங்கள் செல்வச் சிறுமகளை, ஒருவன் ஏமாற்றி அழைத்துச் சென்றதை அவர்களால் பொறுக்கக் கூடவில்லை. மகளையும் இளைஞனியும் தேடிப் புறப்பட்டார்கள். அந்த இளைஞனே எனது உயிர் நண்பன். அவனைக் காக்க விரும்பினேன்; வழிதான் தெரியவில்லை. பொன்முடியாருக்கு என் நிலையைக் கூறினேன். அவர் ஒரு கூத்தே ஆடி விட்டார்.

இளங். (போலி வெகுளியோடு) பொன்முடி! உனது வால் நீளத்தைச் சோழநாட்டிலும் காட்டி விட்டாய். உன்னை... உன்னை... (காதைத் திருக்கிறோர்)

பொன்.: (தன் பெரிய உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு துள்ளுகிறேன்.) ஐயையோ! காதுகாது! (இளங்கோகாதைவிட) அட! நான் என்ன யானையா? அங்குசம் போடுவது மாதிரி — ஐயோ! காதிலே ஒரு துண்டையே காணவில்லை. அப்பா!

இளங்.: சரி! இனி உன்முறை. மேலே நடந்ததைச் சொல்.

பொன்.: மேலே என்ன? பெண்ணின் பெற்றேர் வருகின்ற வழியிலே அந்தணமுதியோர் வேடம் பூண்டு நின்றேயும். எங்கே? சேர்ப்பரே! வேலவரே! உங்கள் தாடியை அணிந்து கொள்ளுங்கள்; எனக்குப் பக்கத்திலே வாருங்கள். (இருவரும் தாடி அணிந்து பொன் முடியின் அருகில் வருகின்றனர்.) அப்

படித்தான் ! நல்லது ! வில்லவரே ! ஓ ! மன்னிக்க வும். ஜெயன்மீர் ! அம்மையீர் ! உங்கள் குழந்தை யைத் தேடி வருக !

[அவர்கள் சிரித்தபம் வருகிறார்கள்.]

பொ.: என்ன ஜெயா ! மகளின் திருமணத்திற்குப் போகி றவர் போல அல்லவா, ஆடிப் பாடி வருகிறீர்கள் ? முகத்திலே துண்பம் துவிக்கூடக் காணவில்லை ! அழுது கதறிக் கொண்டு வாருங்கள் ஜெயா !

[அவர்கள் வருத்தத்தைக் காட்டும் முகத்தோடு வருகின்றனர். பொன்முடி கோல்லன்றி நடுஞ்சியபடி நிற்கிறார்கள்]

பெ.த.: அந்தணப் பெரியீர் ! இவ்வழியால் ஒரு பெண் னும் ஓர் இளைஞனும் சென்றதைக் கண்டார்களா ?

பொ.மு.: (நடுங்கும் குரலில்) கண்டோம் ! கண்டோம் ! காணவில்லை என்று சொல்லோம்; சொல்லோம்.

பெண்.தந்.: (பதற்றத்தோடு) அவர்கள் நெடுங்தொலை சென்றிருப்பார்களா ?

பொ.மு. சென்றிருப்பார்கள் ! ஆமாம் ! உங்களைப் பார்த்தால் அந்தப் பெண்ணின் பெற்றேர் போலத் தெரிகிறதே ?

பெ.த.: அந்தப் பாவிப் பெண்ணின் பெற்றேர்தாம் ஜெயா ! அவள் எங்களின் பாசத்தையும் மறந்து அந்தப் பயலோடு ஒடி விட்டாள் !

பொ.: இப்போது அவர்களைத் தேடிப் பிடிக்க வந்தீர்களோ ?

பெ.த.: ஆம் ஜெயா ! எனக்கு வரும் வெகுளிக்கு அவர்களைக் கண்டால்... (பல்லை நெருமுகிறார்கள்)

தாய்: (வருத்தத்தோடு) இது என்ன ? சிறிது அமைதி யாய் இருக்கன்.

பொ.: (குறுங்கை செய்து) ஜெயா ! நான் சில கேள்விகள் கேட்கின்றேன். தலையகூர்ந்து விடை தருவீர்களா?

பெ.த.: ஆகட்டும் கேளுங்கள்.

பொ.: மலையிடத்தே சங்தனம் பிறக்கிறது, அதனால் மலைக்கு ஏதாவது பயன் உண்டா ?

பெ.த. இல்லை !

பொ.: அதனை முயன்று பெறுபவர்க்கே நறுமணத்தை அது அள்ளி அள்ளி வழங்குகிறது. இல்லையா ?

பெ.த.: ஆமாம் !

பொ.: கடவிடத்தே முத்துப் பிறக்கின்றது. அதனைப் பெற்று அணிபவர்க்கல்லாது கடலுக்கு அதனால் பயன் இல்லையே ?

பெ.த.: இல்லை ! உண்மைதான்.

பொ.: யாழிலே பிறக்கின்றது ஏழிசை. யாழுக்கு அதனால் பயன் எதுவும் இல்லை. மீட்டுப்பவர்க்குத் தான் பயன் ! இதையும் ஒத்துக் கொள்கிறீர்கள்.

பெ.த.: (சலிப்போடு) ஆமாம் !

பொ.: எண்ணிப் பார்த்தால் உங்கள் மகளும் அத்தகையனோ ! நீங்கள் மலை ; அவள் சாந்து மரம்! நீங்கள் கடல் ; அவள் முத்து. நீங்கள் யாழி; அவள் அதில் எழும் இன்னிசை ! என்றாவது ஒரு நாள் அவள் உங்களைப் பிரிந்து செல்லத்தான் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவளுக்கும் மகிழ்ச்சி, உங்களுக்கும் மகிழ்ச்சி !

இருவரும் : (பேசாது தலைகுளிந்து நிற்கிறார்கள்)

பொ.: ஆதலால் வருந்தாது திரும்பிச் செல்லுங்கள். அவர்கள் வழியை அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

இள.: நன்று! நன்று!

(எல்லாரும் திடுக்குற்றுப்பேசாது நிற்கின்றனர்)

இள.: பொன்முடி! கற்ற சலித்தொகையை நன்கு பயன் படுத்தினும். உன்திறமையை மெச்சகிறேன்.

பொன்.: (தாடியைக்கழற்றியடி நிமிர்ந்து) என்ன இளங்கோ! அந்தப் பெற்றேர் திரும்பிச் சென்ற வகையைச் சொல்லவிடாமல்.....?

இள.: இந்த அறிவுரைக்குப் பின்பும் பெண்ணையும் மருமகனையும் தொடர அத்துணைப் பேதையரா? நீ சொல்லாமலே பின்பு நடந்தது எனக்குத் தெரிந்து விட்டது.

பொ.: பெரிய மனிதன் என்றுதான் என்னைம்!

சேர்ப்.: ஐயா. பொன்முடியாரே! நீங்களும் இளங்கோவும் சொற்போர் தொடங்கினால் அதற்கு முடிவே இராது. நாங்கள் போய் இந்திர விழாவிற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும்; வருகிறோம்.

[கூட்டத்தவர் போகிறார்கள். பொன்முடி சிறிது பொறுத்து தொடர்ந்து ஓடுகிறார்.]

பொ.: ஐயா! ஐயா!

கூட்.: என்ன?

பொ.: தனை கூர்ந்து தாடிகளைத் தந்து செல்கிறீர்களா?

கூட்.: (சிரித்தபடி தாடிகளைக் கழற்றி) இந்தாருங்கள். உங்கள் தாடிடி! (கொடுத்து விட்டுப் போகிறார்கள். பொன்முடி திரும்பி வருகிறார்.)

இள.: என் இத்துணை தாடியும் உனக்கு?

பொ.: உன் நண்பனுகி விட்டேன், பார். தாடி மீசை இல்லாமல் வாழ்முடியாதப்பா. நீ என்னடா என்றால்

ஒரு நாளைக்குச் சேரநாட்டில் நிற்பாய். மறுநாள் சோழனாடு வருவாய். நானும் உன் வால்போல உன் பின்னாலேயே வரவேண்டி இருக்கிறது? போகும் இடங்களிலே வேடம் போட்டால்தானே என் பிழைப்பு நடக்கும்?

இள.: தக்க சமயத்தில் சினைவு படுத்தினும்; பொன்முடி! சோழனாடு எனக்கு வெறுத்து விட்டது. நாளையே பாண்டிநாடு புறப்படல் வேண்டும்.

பொ.: ஐயோ! ஐயோ! இது என்ன? உனக்கு இங்கே என்ன குறை? சோறுடைய சோழனாடு வந்தேன். முக்கு முட்ட உண்டு இப்பொழுதுதான் சிறிது மினுமினுப்போடு இருக்கிறேன். நீ என்னடா என்றால் “பொன்முடி புறப்பட்டா” என்கிறோய். (அழுவது போல) நான் வரமாட்டேன்; போ.

இள.: விளையாட்டு இருக்கட்டும். பொன்முடி: நான் சொல் வகைக்கேள். இந்தச் சோழ நாட்டிலேதான் என் தாயார் பிறந்தார். என் குழந்தைப் பருவம் காவிரி மண்ணிலேயே கழிந்தது. சிபியும் மனுநிதிகண்ட சோழனும் பிறந்தமன் இந்தச் சோழமன்! இதனால் நான் அடைந்த பெருமைக்கு அ ஸ வே இல்லை! வளத்திற்குச் சோழனாடுதான் வரைவிலக்கணம் சொல்கிறது; உண்மைதான்! பட்டினப்பாலை பூம்புகாரின் வளத்துணைப் பாடுவதை என்ன என்பேன்? ஆனால்...

பொன்.: என்ன ஆ--ால்! இப்பொழுது சோழனாட்டிற்கு என்ன குறை? அரண்மனையிலே ஒவ்வொரு பொழுதும் நான் சொற்றுக் கடவிலும் கறி ஆறு களிலும் நீங்கித் திளைக்கிறேனே? சொல்! சோழ நாடு எந்தவகையில் குறைந்து விட்டது?

இள்.. பொறுக்கமையாய்க் கேள் பொன்முடி ! சோழநாடு இன்று அளவற்ற செல்வத்தில் தன்னை மறந்து நிற்கிறது. வளங் கொழிக்கும் பூம்புகாரின் வீதி கஞ்சேடே, எல்லையற்ற துண்பம் பெருகி ஒடுவதாக நான் உணர்கிறேன். சுருங்கச் சொன்னால் சோழநாடு ஒரு காமக்களாஞ்சியம் !

மன்னரின் மக்களும், வாணிகச் சிறுவரும், பரதவ இளைஞரும் காமக்களியிலே முழுகித் திளைக் கிழர்கள்; தங்கள் மனைவியரை மறந்து, அவர்தம் வாழ்க்கையைக் கண்ணீர் வெள்ளமாக்கி. இவர்கள் பரததையரின் மனைகளைத் தஞ்சம் புகுக்கு கிடக்கிழர்கள். நகர வீதிகளிலே நிலையற்று வீசும் தென்றலைப் பேரால் நிலைகெட்ட உள்ளத்தராய் இவர்கள், தம் வாழ்க்கையைப் பாழாக்குகிழர்கள். இந்த நிலையைக் காண எனது நெரசமே உடைந்து விடும் போல இருக்கிறது. தமிழகத்தின் எதிர்காலம், அச்சம் தருவதாகவே எனக்குத் தோற்று கின்றது

பொ.: அடநீ என்னப்பா ! சேரநாடு போர்வெறி கொண்ட நாடு, என்று அங்கிருந்து புறப்பட்டாய்! சோழ நாடு வந்தாய் ! இது காமவெறி பிடித்த நாடாகி விட்டது. இனி எஞ்சியிருப்பது பாண்டி நாடுதான். அங்கு என்ன வெறியைக் காணப் போகிறோ ?

இதோ பார் ! வந்து நான்கள் ஆக வில்லை. இப்பொழுது புறப்பட்டால் உன் பாட்டார் என்ன நினைப்பார்? அவரோ உன்னில் தம உயிரையே வைத்திருக்கிறார்.

இள் : இந்தத் தலைகளை எல்லாம் அறுத்துக் கொண்டு ஓடவே நான் விரும்புகிறேன்.

பொ. அப்பா, இளங்கோ ! இன்னும் சிலாட்களாவது பொறுத்துக் கொள், அப்பா ! இந்திரவிழா முடிந்த தும், நீ “கூற்றுவன் ஊருக்கு வா” என்றாலும் மறு பேச்சில்லாது வந்து விடுகிறேன். தயைகூர்ந்து இன்னும் ஒரே ஒரு திங்கள்...?

இள் : உன் விருப்பப்படியே ஆகட்டும். சோழ நாட்டின்முழு மையான வடிவத்தையும் காண இந்திர விழாவும்” துணையாகலாம் !

பொ.: (அவரின் நாடியைத் தடவியபடி) என் தங்கக் கட்டி! சோழ நாட்டுச் சோற்றை இன்னும் சிலாட்கள் சாப்பிட வாய்ப்புத் தந்தாயே ! மிக்க நன்றி! மிக்க நன்றி !

(திரை)

காட்சி 6

[சேரலாதன் அவைக்களம் சேரலாதன் நற்சோனையோடு அரியணையில் வீற்றிருக்கிறார். புலவரும், அமைச்சரும் சாபயோரும் சூழ்நிதிருக்கின்றனர். செங்குட்டுவென் சேரலாதனின் அருகில் இருக்கின்றார்கள். இளங்கோவும். பொன்முடியும் உள்ளே நுழைகின்றனர். சேரலாதன், நற்சோனை, செங்குட்டுவென் தவிர்ந்த அனைவரும் மதிப்புடன் எழுந்து நிற்கின்றனர்.]

சேர.: வா, இளங்கோ! இப்போதாவது கண் தெரிந்தா?

சபை.: இளங்கோ வாழ்க! எம் இறை வாழ்க!

இளங்: அனைவரும் வாழ்க! (கையமர்த்துகிறார் அனைவரும் அமர்கின்றனர்) வணக்கம் தங்கையே!

சேர.: (தழுவியபடி) நீடு வாழ்க!

[இளங்கோ அணைப்பிலிருந்து விடுபட்டுத் தாயிடம் போகிறார்]

இள.: அம்மா!

நற்.: வா மகனே! (உச்சி முகர்கிறார்) இப்பொழுது கூட உன்னைத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இள.: உங்களைக் காணத்தான் நானும் ஒடோடி வந்தேன் அம்மா.

செ.: (ஏனான்மாக) பால் மணம் மாறுப் பங்கி எல்லம் சூழ்ந்தை!

இள.: அண்ணே! (செங்குட்டுவென் அருகு சென்று வணக்குகிறார்.)

செ.: உயிரோடு திரும்பி வந்தாயே! அதுபோதும்! உன்னைப் பாசறையில் தனியே விட்டு வந்தேன் என்று அம்மா என்னைத் துளைத்தெடுத்து விட்டார்.

பொ.: நான் கூட “அம்மா தேடுவார் விரைவில் நாடு திரும்புவோம்” என்றேன். கேட்டால்தானே? சோழநாடு பாண்டிநாடு என்று என்னையும் இழுத்துக்கொண்டு திரிந்தார்.

சேர.: அட்டா, பொன்முடி! நீயும் வந்து விட்டாயா? வாழ்க! வாழ்க!

பொ.: நன்றி, வேங்தே! (தலைதாழ்த்தி வணக்குகிறார்)

செ.: என்டா, பொன்முடி! நீயும் சோழநாடு போயிருந்தாயா? காவிரித் தண்ணீரும் சோழநாட்டுச் சோறும் அங்கேயே உன்னைக் கட்டிப்போட்டிருக்குமே! (இளங்கொவைப் பார்த்தபடி அவரை ஏனாம் செய்யும் நோக்கத்தோடு) நீதான் பங்கிக்கு முந்திப் படைக்குப் பின்துபவன்’ ஆயிற்றே!

(எல்லாரும் சிரிக்கின்றனர்.)

பொ.: (சிறுங்கியபடி) என்ன இலவரசே! வந்தது வரமுன்னமே ஏனானத்தில் இறங்கிவிட்டார்கள்?

சேர.: சரி! சரி! இளங்கோ! இப்படி உட்கார். (நற்சோனையின் பக்கவிலே உள்ள அணையைக் காட்டுகிறார். இளங்கோ சென்று அமர்கிறார்.) பொன்முடி! நீயும் உட்கார், (ஓர் ஆசனத்தைக் காட்டுதில் பொன்முடி அமர்கிறார்.)

நற்.: சோழநாடு போயிருந்தாயா? அப்பா என்ன சொன்னார்?

செ.: என்ன சொல்லியிருப்பார்? ‘அருமையான பேரன் அத்தி பூத்ததுபோல வந்திருக்கிறானே’ என்று தலையில் தூக்கிவைத்துக் கூத்தாடி இருப்பார். (சிரிக்கிறார்)

நற்.: (கோபத்துடன்) செங்குட்டுவ ! நீ பேசாது இருக்க மாட்டாம் ?

செ.: (பயந்தவன் போல வாயைக்கையால்பொத்தி விட்டு) மன்னிக்கவேண்டும், தாயே ! நீ சொல் இளங்கோ ! அம்மா தமது தங்கையாரின் நலம் அறிய ஆவலாம் இருக்கிறார் !

இள.: சிறப்பாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அம்மா ! தங்களையும் அப்பாவையும் காண விரும்புவதாய்ச் சொன்னார். அண்ணவின் நலன் பற்றியும் கேட்டார்.

சேர.: நல்லது. சோழநாட்டின் இன்றைய நிலை எப்படி?

இள.: (எழுந்து) கேட்க வேண்டுமா? வளம் கொழிக் கிறது அங்கு; பாலும் தேனும் ஒடுகின்றன! மூடுகார்த் துறைமுகம் கப்பல்களால் நிறைந்து கிடக்கிறது. சோழநாட்டுப் பொருள்களை வாங்கிட யவனரும் கடாரரும் ஈழரும் போட்டியிடுகின்றனர். மருஞ்சுப்பாக்கமும், பட்டினப் பாக்கமும் எங்காளும் போல விழுாக் கோலம் பூண்டுள்ளன. மரினகள் வானத்தைத் தழுவி மோனக் கடைப்பல பேசுகின்ன கொள்வோரதும் கொடுப்போரதும் ஒதைகள் அங்காடிகள் எங்கும் மலிந்து கிடக்கின்றன. எல்லாம் அங்கு உண்டு; இல்லாததும் ஒன்று உண்டு;

சேர.: அந்த ஒன்று என்னவோ?

இள.: இதயம்!

புல + செங்.: என்ன?

இள.: ஆம் ! இதயந்தான் அங்கு இல்லை. அதனால் இன்ப மும் இல்லை ! எல்லையற்ற களியாட்டங்கள் மக்களின் வாழ்விலைக் கருத்தற்றவை ஆக்குகின்றன. சோழ

நாடு சிற்றின்பக் கொள்கலம் ஆகி விட்டது. காமக் களியில் எல்லையற்று ஈடுபடுவோர் அங்கு பெருகி விட்டனர். கற்புடை மங்கையரின் ஏக்கப் பெருமுச்சக்கள் ஒவ்வொரு மஜையின் சுவ்வையும் முட்டி மோதுகின்றன. இந்தச் சுவர்கள் ஒருநாள் உடைவது உறுதி ! அன்று சோழநாடு பெண்களின் கண்ணீரிலே முழுகி மறைந்து விடும் !

அவைப்புல.: என்ன, இளங்கோ ! செல்லுத்தூம் வேங்தாக்கும் இவை இயற்கையான செயல்தாா? அல்லவா?

இள.: (சிரிப்புடன்) இயற்கையான செயல்கள் தங்கள் மனைவியரின் இளமையை, எழிலை.. இனப் வாழ்வைப் பகட்டையாடுவதா இயற்கையான செயல்? பரத்தையரின் சிரிப்பிலும், மினுக்கிலும் மயங்கி அவர்தம் அடிகளை வருடுவதா இயற்கையான செயல்?

செ.: தொன்று தொட்டுவரும் வழக்கம் இது!

இள.: வழக்கம் ! இந்தக் கண்மூடி வழக்கங்கள் மன்மூடிப் போதல் வேண்டும். மனிதன் மனிதனும் வாழ்தல் வேண்டும்.

செ.: இளங்கோ ! நீ ஒரு விந்தை மனிதன்... வீரத்தை விளையாட்டாக்கி, வெற்றிப் பறையை மங்கலப்பறை எனக் கொண்டு, செஞ்சை விழுப்புண்ணின் நிலைக் களாமாக்கி, நினைவைப் புகழின் புசுவிட்டாக மாற்றி வாழ்ந்திடும் வாழ்வே தமிழரின் வாழ்வு ! அதை வெறுத்தாய் ! சோழநாடு சென்றாய். வாழ்விலே கிடைக்கின்ற இன்பத்தை யெல்லாம் அள்ளி அள்ளிப் பருகி ஆனந்த வெறியாட்டு அயர்வதை வெறுத்து அதற்கும் வசை பாடுகிறைய. உனக்கு உலகிலே எந்தச் செயல்தான் நல்லதோ? நான் அறியேன் !

சேர்.: சரி! சரி! உங்கள் சொற்போரை நிறுத்துங்கள். சேர்மாட்டின் நிலை இது. எங்கே? பாண்டி. நாட்டுப் பற்றிச் சொல்.

இள.: (இறுது நகைத்து) பாண்டி நாடு, நீதி கோடிய மன்னன்! நெறி தவறிய மக்கள்! நிலைத்து வாட்டு கின்ற வறுமை! இவைதாம் பாண்டி நாட்டின் இன்றைய நிலை. பாண்டிய நாட்டினை அடுத்த பாலைவளியிலே கள் வரும், கொலை எரும் நிறைக்கு கிடக்கின்றனர். இவர்கள் போர்க் காலத் திடீல் பாண்டியனுக்கு உதவி புரிந்தவர்கள்! போர் முடிந்த பின்தான் வாழ வழி இல்லையே? கள்வர ஏது விட்டார்கள்!

சேர்.: ஒஹோ! போரின் கொடுமைக்கு இதுவும் ஓர் உதாரணம் என்று சொல்லப் போகிறும்! இல்லையா?

இள.: ஆம்! போர் உயிரைக் கவர்வதோடு நின்று விடுவதின்லை. வாழ்வையே கெடுத்து விடுகிறது. வீரரை ஆற்றிக் கள்வனுக்கி விடுகிறது. அருளுடை நெஞ்சனை இரக்கத்தின் எதிர்மறைக்கு இட்டுச் செல்கிறது. இந்த நிலையிலேதான் அந்தப் பாலை நிலமக்களும் வாழ்கின்றனர். மட்டின்றிக் கள் உண்பர். வழிச் செல்வோரைக் கொண்று குவிப்பார்; வெறியாட்டயர்வர் அந்த வேட்டுவர்!

செங்.: அவர்களைச் சோம்பேறிகள் ஆக்கியது போர்! கள்வர் ஆக்கியது போர்! கயவர் ஆக்கியது போர்! மதுவுண்ண வைத்தது போர்! எல்லாம் போரின் விளைவுகள். அப்படித்தானே?

இள.: என் கருத்து அதுதான்!

செங்.: வாள் எடுக்கப் பயந்தவன் வாய்வீச்சால் தன் கொள்கையை நிலைநிறுத்தப் பார்க்கிறோன். கோழை, தான் கோழையாக இருப்பதற்குக் காரணம் போரின் கொடுமை என்று தத்துவம் பேசுகிறோன். வேந்தனின் அறத்தை விளங்கிக் கொள்ளாதவன் வீரத்தைப் பழிக்கிறோன். இளங்கோவின் அறிவு ரைகளைக் கேட்டால், நாமும் தலையை மழித்துக் கொண்டு, பிச்சைக் கலம் ஏங்கி “வாழ்வே நிலை யற்றது” எனக் கூறிக்கொண்டு துறவிகளாகி விட வேண்டியதுதான்!

[எல்லாரும் சிரிக்கின்றனர்]

இள.: உண்மையின் கசப்பை இப்பொழுதுதான் நன்கு உணரமுடிகின்றது.

[அதுகாலை காவலன் உள் நுழைகிறோன்]

காவ.: (வாய்புதைத்தபடி) வேந்தே!

சேர்.: என்ன? சொல்

காவ.: வாயிலில் நிமித்திகர் ஒருவர் வந்திருக்கிறோர். தங்களைக் காண விரும்புகிறோர்.

சேர்.: அழைத்து வா.

[ஏவலன் செல்கிறார்கள்]

சரி; இளங்கோ! பயணத்தால் களைத்திருப்பாய். அரண்மனை சென்று ஆறுதல் கொள்.

இள.: களைப்பு ஒன்றுமில்லை, தங்கையே! நிமித்திகளின் வாக்கையும் கேட்போமே?

சேர்.: கல்லது, அவ்வாறே ஆகட்டும்,

(நிமித்திகள் நுழைகிறார்கள்)

நிமி.: வாழ்க வேந்தே! வளர்க்கும் கொற்றம்!

சேர்.: டன் வரவு நல்வரவாகுக. நீவருபொருள் உரைப் பதில் வல்லவனே?

நிமி.: தன்னைப்பற்றித்தானே உரைத்தால் அது தற் புகழ்ச்சி ஆகிடும். சோழப் பேரரசரும் பாண்டிய மண்ணரும் இந்தச் சிறியவைனைத் “திறமை உள்ள வன்” என்று சொல்வார்கள் வேந்தே!

சேர்.: என்கு பேசுகிறும்.

[சிரிக்கிறுன்]

அவைப்பல பேச்சுவன்மை நிமித்திகரோடு பிறந்த கலையாயிற்றே! அவர்கள் முதலில் எம்மிடமே பல கேள்விகள் கேட்பார். அதன்மூலம் எமது இறந்த கால வாழ்வை அறிந்திடுவர். பின்பு அவற்றையே எமக்குத் திரும்ப எடுத்துக்கொல்லி எம்மையே வியக்க வைப்பார். அவர்கள் கூறிய இறந்த காலச் செய்திகளில் நம்பிக்கை வைப்போம், நாம்! பின்பு என்ன? இனி நிகழப்போவன பற்றி அவர்கள் எதைச் சொன்னாலும் நாம் நம்பவேண்டியது தானே? அட்டா! “சொல்ல வல்லார்” நிமித்திகார தாம்! உண்மை!

[சிரிப்பு]

நிமி.: புலவர் பெருமான் என்னைத் தவருய் விளக்கிக் கொண்டார் போலும்! பொன்னை விரும்பியோ, பொருளை விரும்பியோ பொய் உரைக்கும் புல்வன் நான் அல்லன். வரு பொருள் உரைத்தல் ஒரு கலை, அதைப் பேணுதல் என் கடன். அதனைத் தொழிலாக்கி நான் வருவாய் தேடுவதில்லை.

சேர்.: நன்று, என்கையைப்பார்த்து என் எதிர் காலத் தைக் கூறு பார்ப்போம்,

நிமி.: (பெருமையோடு தலை நிமிர்த்தி) கை பார்க்க வேண்டுவதில்லை. தங்கள் மெய் பார்த்தே சொல்கி ரேன், வேந்தே! தங்களை இந்த அரியணை இன் மூம் பத்தாண்டுகள் தாங்கும். இந்தப் பத்தாண்டு களிலே பாரதத்தின் பெரும்பகுதியே தங்கள் அடிக்கீழ் வந்துவிடும். தாங்கள் பேரரசராய் விளங்குவிர்கள், தங்கள் கனவுகளை உங்கள் மக்களிலே ஒருவர் நிறைவு செய்வார். ஆனால்... தங்களுக்குப் பின்...

சேர்.: எனக்குப் பின்?

நிமி.: மன்னிக்க வேண்டும். அது அதிர்ச்சி தருகின்ற ஒரு செய்தி! என்னைக் கேட்காதீர்கள்.

செங்.: எதையும் தாங்கும் இதயம் எங்களுக்கு உண்டு. தயங்காது சொல்.

நிமி.: அரசுருக்குப் பின் இளவரசர் அரியணை ஏறுதல் இயலாது. அவரை அடக்கிடுவர் அவர் தம்பி! தம் பெருமித்தால் உயர்ந்து நின்று பெரும் புகழ் ஈட்டப் போகும் பேரரசர் இதோ... (இளங்கோ வைக் காட்டி) இவர் தாம்! இந்த இளங்கோ தாம்!

எல்.: (அதிர்ச்சியடைந்து) என்ன?

நிமி.: உண்மை இது. என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.

செங்.: (பல்லை நெருமியபடி) என்ன சொன்னும்?

[செங்குட்டுவன் வெறுப்போடு இளங்கோவைப் பார்க்கி ருன். இளங்கோ புன்னகை கருகாத முகத்தோடு இருக்கிறார். நிமித்திகள் அஞ்சி நடுங்குளின்றுன். சபையோர் சேரவாதன் நந்தோகை உட்பட வியப்பால் சிலையாகின்றனர்.]

சேர்.: படைமுகமே கண்டறியாத இந்தச் சிறுவன் எனக்குப்பின் அரசனால்வானு? உனக்குப் பித்தமா பிடித்து விட்டது?

நிமி.: மன்னவா! மன்னிக்க வேண்டும்.. உண்மையைத் தான் நான் கூறினேன்.

சேர.: எது உண்மை? முத்தோன் இருக்க இளையவன் முடி பெறுவதா உண்மை? தலை இருக்க வால் ஆடுவதா உண்மை? நிமித்திகனே இதைக் கேள். "குமரியொடு வடவிமயத் தொருமொழிவைத்து உலகாண்டோன்" என்ற பெரும்புகழை நான் யாரால் பெற்றீரன் என்பதை நீ அறிவாயா? என் முத்த மகனுலேதான்! அவன் இருக்க இளையவன் அரசனுவதா?

எங்.: (வா ளோ உருவியபடி) தங்கதயே! நிமித்திகன் சொல்லால் அந்த நிலை நேருவதானால். இங்டேற அது நேரட்டும். இளங்கோ! எடு உன் வாளை. இருவரில் ஒருவர்தாம் வாழவேண்டும். ஒன்றில் நான்! அல்லது, நீ! உன் நெஞ்சில் வீரம் இருங்கால். அரசனுகும் தகுதி உனக்கு அனுவேநும் இருக்குமானால் எடு உன் வாளை!

[இளங்கோ எழுகிறார். சிரித்தபடியே செங்குட்டுவன் அருகே செல்கிறார். நற்சோலை அரியலையிலிருந்து இறங்கி இருவருக்கு மிடையே சென்று நிற்கிறார்]

நற்.: என்னைக் கொன்று விட்டுப் பின்பு உங்கள் வீரத் தைக் காட்டுங்கள்.

இள.: தாயே! தங்கள் வயிற்றிலே பிறக்கும் பேறு பெற்றவன் நான். முறையற்றன செய்வேனு?

என்னை நம்புங்கள். நான் என் அண்ணானுடன் சண்டைக்குச் செல்லவில்லை, அம்மா!

எல்.: (வியப்போடு) என்ன? [செங்குட்டுவன் வாளை உறையிலே இடுகிறான்]

இள. (தமையன் அருகு சென்று) அன்னு! என்னைத் தவருக விளங்கிக் கொண்டார்கள். இந்த அரியலை எனக்குத் துரும்பு. இதை நான் என்றுமே விரும்பியதில்லை.

நிமித்திகரே! உமது வாழ்க்கையிலே முதன் முறையாக நீர் தோல்வி அடைகிறீர். உமது வருபொருள் உரைக்கும் ஆற்றலை நான் புறங்காணப் போகிறேன். இன்றிவிருந்து நான் ஒரு துறவி!

அன்னை மீதானை, என் அருமைத் தமிழ் மீது ஆணை, நான் துறவி! துறவி! துறவி! கனவிலும் நனவிலும் நான் எதிர்பார்த்த அந்த நாளும் வந்து விட்டது. குணவாயிற் கோட்டத்திலே ஜம்புலன்களோடும் போரிட்டு அவற்றை வென்றிடும் முயற்சியில் நான் ஈடுபடுவேன்.

[ஆடை அணிகளைக் கழற்றுகிறார். இடையில் மட்டும் ஓர் உடை]

என் உள்ளத்திலிருந்து என் னைப் பிரித் தெடுத்து, இந்த உடலை மறைத்து, வாழ்வையே நரகமாக்கிய ஆடை அணிகள் இதோ உள்ளன.

[சேரலாதன் முன்பு வைக்கிறார்]
நான் வருகிறேன்.

[இளங்கோ போகிறார். நற்சோலை 'மகனே! இளங்கோ!' என்று கதறி அறிவு கெடுகிறார்கள் சேரலாதன் அவளைத் தாங்கியபடி கண்களில் நீர் சோர நிற்கிறார். செங்குட்டுவன் பெருமுச்சு விடுகிறார். அவையோர் சித்திரப்பாவைகள் போல நிற்கின்றனர். இளங்கோ தாயைத் திரும்பிப் பார்க்க

கிரூர் முகத்திலே ஒரு சிறிதுவேதனை. பின் திரும்பி உறு
தியே கால் கொண்டு நடப்பதுபோல நடந்து செல்கிறூர்.

பின்னளியில்:

“நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது”

[என்ற குறள் இசைக்கப்
படுகின்றது.]

[திரை]

திரை பின்வசனம்

இளங்கோ துறவியானார் ; இளங்கோ அடிகளானார் ;
ஆண்டுகள் சென்றன. சேரலாதன் மறைந்தான். செங்குட்
வென் அரசனானான்.

இளங்கோ பேராற்றங் கரையிலே கண்ணகி கதையை
அறிந்தார். அவரது கற்பணைப் பறவை சிலப்பதிகாரம் என்ற
வானிலே, தன் வண்ணச் சிறகுகளை விரித்துப் பறந்தது.

செங்குட்டுவென் உறையூரிலே கண்ணகிக்குக் கோயில்
எடுத்தான். அவனது ஆற்றல் முன் அடிபணிந்த கனக
விசயர் தங்கள் தலையிலே சுமந்து ஹந்த கல்லிலே கண்ணகி
கோயில் சிறப்புற எழுந்தது.

அன்று கண்ணகி கோயில் எழுந்த ஓர் ஆண்டு நிறைவு
விழா...

காட்சி 7

[உறையூர்க் கண்ணகி கோட்டடம். வாயிலிலே இரு
காவலர் நிற்கின்றனர். உள்ளே விளக்குகள் ஒளி காலு
கின்றன. அவற்றின் ஒளியோடு போட்டியிட்ட வண்ணம்
கண்ணகியின்சிலை ஒளியை உழித்திறது. அழகான சிலை !

இளங்கோ வருகிறூர். காவலர் பணிந்து வணங்குகின்ற
னர். தலையை அசைத்தவண்ணம் அவர் உள்ளே நுழைகிறார்.

வெளியே பேரிகைகளும் இசைக் கருவிகளும் முழங்கு
கின்றன. “பத்தினி வாழ்க !” என்றும், “கனக விசயர்
தலையிலே கல் எடுத்த செங்குட்டுவென் வாழ்க !” என்றும்
பலவகை ஒலிகள் எழுந்து குமைகின்றன.

இளங்கோவடிகள் கண் இமைக்காது கண்ணகி சிலை
யையே சில விநாடிகள் நோக்குகிறூர். முகத்தில் துண்பம்
கவிகின்றது.]

இள. தாயே !

சென்ற ஆண்டிலே பேராற்றங்கரையிலே
நீ உன் கணவனேடு வான் வழி சென்ற கதை
யைக் கூறினார் வேட்டுவர் ; செங்குட்டுவெனைச்
சூழ்ந்திருந்த நாம் இறும்பூதெய்தினேழும், “கண்ணகி
என்ற கற்புத் தெய்வம் வாழ்ந்த நாளிலே நாழும்
வாழ்ந்தோம்” என்று பெருமிதம் அடைந்தோம்,

அன்றிலிருந்து உனக்குச் சொற்கோயில்
ஏடுப்பதே என் கடனையிற்று. உனது கதையின்
துணைக் கொண்டு தமிழகத்தின் இன்றைய நிலையை
எடுத்துக்கொண்டு எண்ணினேன். சிலப்பதிகாரம் மக்களின் காப்பியம் தாயே ! மக்களின் காப்பியம் !

ஆனால், ‘இதனை முற்றுக மன்னன் காப்பிய
மாகவே ஆக்குதல் வேண்டும்’ என்று செங்குட்டு

வன் என்னை வற்புறுத்துகிறான். 'வஞ்சிக் காண்டம் தன் கீர்த்தியையே பாடுதல் வேண்டும்' என்று அவன் எதிர்பார்க்கிறான்.

நான் எப்படியோ அவன் கட்டளையை நிறைவேற்றுவேன்? போறைவெறுப்பவன் நான்! புகழை வெறுப்பவன் நான்! கொலை, வெறி என்றாலே என் நெஞ்சம் கருகுகிறது.

கனகவிசயரின் அடிமைத் தனத்தின் மீது உன் கோயில் எழுங்கிறது. வெற்றிவேற் செழியன் அழியம் பொற்கொல்லரைக் கொன்ற குருதியிலே உன் புகழ் எழுங்கிறது! புகழா அது? அல்ல! கானல் நீர்! கொலைவெறியின் பழிச்சின்னம்?

இந்தக் கொலை ஏர்களின் புகழை நான் எப்படிப்பாடுவேன் தாயே! எப்படிப் பாடுவேன்?

[கண்மூடி நிற்கிறார். வேதனை அவரது முகத்தில் குடிகொள்கிறது. பின் முகம் வெறுப்பை வெளியிடுகிறது.]

ஆம்! புகார்க்காண்டத்துடனும், மதுரைக் காண்டத்துடனும் உன் கதை முடிகிறது. வஞ்சிக் காண்டத்தினால் அதை வளர்த்திட மாட்டேன்.

இதோ—வஞ்சிக்காண்டத்திலே நான் எழுதிய பகுதிகள். இவற்றை இப்பொழுதே உன் முன்றிலே, எரித்து விடுகிறேன்.

விளக்குச் சுடரிலே ஏட்டுக்கட்டைப் பிடித்து எரிக்கிறார். எரிந்து முடிந்ததும் பெருமூச்சோடு வெறிகொண்டவர் போலப்பேச்கிறார்.

இளையிழை குளியிழை! பெரிய முழுமையை வெறி அடங்கியது. வஞ்சிக்காண்டத்தை எரித்தோடு என் வெறி அடங்கியது.

தனிமனி தன் ஒருவனின் செயலிற்காக, மதுரையையே எரித்தாய் நி. நானே, தனி மனிதனின் புகழ் வெறிக்காக, கொலை வெறிக்காக எனது கற்பனைக் கருவுலத்தையே எரித்தேன்.

[அமைதியாகச் சிறிது பொழுது நிற்கிறார்]

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் செங்குட்டுவன், மன்னர் பலர் சூழ இங்கு வருவான். தூய்மையின் பிழம்புருவான் உனது முன்றிலிலே களியாட்டங் கள் தூபிபறக்கும். அவற்றைக் கண்டும், கேட்டும் நெஞ்சை ஊதலைக் குருகாக்க நான் விரும்ப வில்லை,

சிலம்பு பிறக்கது; ஆனால் என் நெஞ்சில் அமைதி பிறக்கவில்லையே, தாயே! எனது காப் பியத்தால் மக்களின் வாழ்க்கையை மாற்றிட முடியவில்லையே தாயே? கள் ஞம், காமமும், பொய்யும், புலைமையும் நிலைத்துத் தானே வாழ்கின்றன!

[கண்களில் நீர் முட்டுகிறது. மரம் என ஆடாது ஆசையாது கண்மூடிநிற்கிறார். பின்பு குனிந்து எரிந்த ஏட்டுக் கருகல்களை ஒன்று திரட்டி ஒரு துணியில் இட்டு முடிகிறார், அதனேடு ஓர்ஏட்டில் ஏதோன்முதி அதனை அந்தத் துணிமுடிச் சில் சொருகுகிறார். பின் நிமிந்து கண்ணகி சிலையை ஒரு முறை நோக்குகிறார். அந்த முடிச்சைக் கண்ணகி சிலையின் காலடியில் வைத்து வெளியேறுகிறார். காவலர்கள் வியப்போடு அவரது செயலை நோக்கி நிற்கிறார்கள்.]

சிறிது நேரத்தில் செங்குட்டுவன் மன்னர் புடைகுழு உள்ளே நுழைகிறான். சிலையை வணங்கியபின் கீழே உள்ள பீடங்களில் அவரவர் தகுதிக்கேற்ப அமர்கின்றார். செங்குட்டுவனின் ஒருபக்கத்தில் வெற்றிவேற் செழியனும், மறுபக்கத்தில் சீத்தலைச்சார்த்தனார் என்ற புலவரும் இருக்கின்றனர்.]

செங்.: (எழுந்து) அன்பர்களே !

பத்தினிக்குக் கோயில் எடுத்த முதலாவது ஆண்டு விழா இது. இந்த விழாவிலே பாண்டிய இளவலாம் வெற்றிவேற் செழியரும், கடல் சூழ் இலங்கைக் கயவாசு வேந்தனும், கலந்து கொண்டமை பெரும் பேறேற்யாகும்.

எனது அழைப்பினை ஏற்று இவ்விழாவிலே கலந்து கொள்ள வந்த உங்கள் அணைவரையும். “வருக, வருக!” என வரவேற்கின்றேன்.

எல்.: கனக விசயரை அடக்கிய காவலன் வாழ்க ! ஆயிரம் பொற்கொல்லரைக் கொன்றிலாவல்வாழ்க ! பத்தினிக்குக் கோயில் கண்ட பதியே வாழ்க ! செழியன் பழிதுடைத்த செம்மல் ! வாழ்க !

[வாழ்த்தைத் தொடர்ந்து நடனம் தொடங்குகிறது. செங்குட்டுவெனித் தலைவனுப்புக் கொண்டு ஒரு தலைவி காமத் தால் உடலினாத்த நிலையில் அவனைப் பழிப்பதுபோற் பரவலாய் அமைந்த (நித்தா ஸ்துதி) பாட்டிற்கு ஒரு பெண் அழகாக அபிநியம் பிடிக்கிறார். அந்தப் பாட்டின் இடை இடையேகண்ணகீ திறமும் பேசப்படுகின்றது. ஆடல் முடியும் வேலையில் ஓர் ஏவலன் நுழைகிறுன்.]

எவ் : (வாய்புதைத்து) வேந்தே !

செங்.: என்ன ?

எவ்.: விருந்து தயாராகி விட்டது. மடைத்தலைவர் அறி வித்து வரச் சொன்னார்.

செங்.: நன்று ! நீ போ. நாம் வருகிறோம். நண்பர்களே ! வாருங்கள். “சிறியகட்டபெற்னே” என்ற ஒளவையார் பாடலை நீங்கள் அறிவீர்கள். அதியமான் சிறிது ‘கள்’ பெற்றால், புலவர்க்கு அதை அளித்து

அவர்கள் அதை அருந்துவதையும், அதன் பயனாகப் பாடுவதையும் கேட்டு மகிழ்வானும். பெரும் அளவிலே ‘கள்’ கிடைத்தால் புலவரோடு சேர்ந்து தானும் உண்டு களிப்பானும், அவன் வழியிலே வந்தவர் நாம். வருக ! கள்ஞாண்டு களிப்போம் இம்முறை யவனத்தில் இருந்து முந்திரிகைச் சாறும் வரவழைமுத்துள்ளேன்.

வெற்.: ஆஹா ! அந்த முந்திரிகைச் சாற்றைச் சுவைத்து ஆண்டுகள் பலவாகின்றன. அதன் சுவையும் அது தரும் வெறியும்...!

செங்.: சொல்லுக்கு அடங்காதவை என்று சொல்லி ததானு தெரியவேண்டும் ? சரி ! சரி ! விருந்து காத்திருக்கிறது. வருக !

[எழுகிறார், எல்லாரும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தோடு தொடர்கின்றனர். அது காலை வாயிற் காவலன் வந்து செங்குட்டுவென் முன்பு பணிவோடு நிற்கிறார்.]

செங்.: என்ன ?

எவ்.: இறைவ ! தாங்கள் வருமுன்பு இளங்கோவடிகள் இங்கு வங்கிருந்தார்.

செங்.: வந்தாரா ? நன்று, வஞ்சிக்காண்டத்தை எழுதி முடித்திருப்பார். நாளையே அரங்கேற்றுவோம். அவரின் சொற்கோயிலால் எனது கற்கோயிலும், வீரமும் என்றும் நிலைக்கப்போகின்றன. மகிழ்ச்சி !

[நடக்கிறார். ஏவலன் அவன்முன்னால் போய் அச்சத்துடன் வாய்புதைத்து நிற்கிறார்.]

எவ்.: வேந்தே ! தங்களின் எண்ணம் ஈடீரூதவகையில்...

செங்.: (வெகுளியோடு அவன் கண்ணத்தில் அறைந்து) என்ன?

எவ்.: (கண்ணத்தைத் தடவியபடி) அவர், தாம் எழுதி வந்த வஞ்சிக் காண்டத்தை எரித்து விட்டார்.

[பக்கவிலே நின்ற சீத்தலைச் சாத்தனார் அதிர்ச்சி அடை கிறூர். கண்கள் நிறைகின்றன]

சீ.சா.: ஐயையோ! கலைக்கோயிலின் ஒரு பகுதியையே அடிகள் உடைத் தெறிந்து விட்டாரே!

[செங்குட்டுவன் வெறி கொண்டவனுய் ஏவலனின் சட்டையைப் பற்றிப் பிடித்தபடி]

செங்.: அடேய்! பொய் சொல்லாதே. இங்கே என்ன நடந்தது. சொல்?

எவ்.: (செங்குட்டுவனின் காலில் விழுந்து) வேந்தே! நான் சொல்லி முடிக்கும் வரை தங்கள் வெகு வியை என்மீது காட்டாதீர்கள். தங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்.

செங்.: (சட்டையைப் பிடித்திருந்த கையை எடுத்து) சரி சொல்!

எவ்.: இங்குவந்த இளங்கோவடிகள் நெடு நேரமாய்க் கண்ணகி சிலையை நோக்கிப் பேசியபடி இருந்தார். துன்பம் அவர் முகத்திலே கணிந்து கிடந்தது. அவர் பேசியது என்ன வென்று எனக்கு விளங்கவே இல்லை.

இறுதியாகத் தாம் கொண்டுவந்த எடுகளை விளக்கில் இட்டு எரித்தார். அப்பொழுது அவர் உரத்த குறிலே “வஞ்சிக் காண்டத்தில் நான்

எழுதிய பகுதிகள் இதோ. இவற்றை இப்பொழுதே, உன் முன்னரே எரித்து விடுகிறேன்” என்று சொன்னார்.

அந்த ஏடுகள் எரிந்தபின்பு, அவற்றைச் சேர்த்து ஒரு துணியில் முடிந்தார். ஏட்டில் ஏதோ எழுதி அந்த முடிச்சிலே சொருகினார்.

[முடிச் சென்று முடிச்சை எடுத்து வருகிறேன்]

இதோ அந்த முடிச்சை; இதுதான் அவர் எழுதிய ஏடு.

[எட்டைச் செங்குட்டுவன் கையிலே கொடுக்கிறேன்.]

செங்.: (எட்டைச் சாத்தனாரிடம் கொடுத்து) சீத்தலைச் சாத்தனாரே! நீரே அதைப் படியும்; கேட்போம்.

சா.: (படிக்கிறார்) செங்குட்டுவ!

இத்துடன் வஞ்சிக்காண்டத்தின் சாம்பரைக் கட்டி வைத்திருக்கிறேன். வெறும் சாம்பரா அது? அல். உன்போன்ற அரசரின் கொலை வெறியையும், புகழ்வெறியையும் தாங்க முடியாத ஒரு மெல்லிய உள்ளத்தின் எரிந்த சிறைவுந்தான் அது!

என்னை மன்னித்துக்கொள். விரத்தின் பெயரால் மனிதத்தலைகளைப் பந்தாடிய உன்னையும் ஒரு பொற்கொல்லனுக்காய் ஆயிரம் பொற்கொல்லரைக் கொன்ற செழியனையும் என் காப்பியத்தில் வாழ வைக்க என்னால் முடியாது.

[செங்குட்டுவன் வெறிச்சிரிப்புச் சிரிக்கிறேன்.]

சா.: மன்னவ! உன் சிரிப்பிற்குக் காரணம் என்ன?

செங்.: அடிகள், 'தாம், ஒருவர் தாம் புலவர், தமிழ் தெரிந்தவர்' என்று பெருமிதம் கொள்கிறோர். என் செல்வமும், வீரமும், புகழும் எத்தனையோ புலவர் களை என்னிடம் அழைத்திடும். பழமரம் நாடும் பறவைகள் போல அவர்கள் என்னை நாடி ஒடிவருவார்கள். அந்தப் புலவர்களில் ஒருவரைக் கொண்டு வஞ்சிக்காண்டத்தை நிறைவு செய்வேன். இனக்கோவடிகளின் வயிறு ஏரிய, ஏரியஅதை அரங்கேற்றமும் செய்வேன். நான் அரசன், என்னால் ஆகாத்து ஒன்றும் இல்லை. (சிரிக்கிறோன்)

வெற்.: அரசே! வாய் திறந்து ஒரு சொல் சொல்லும். மதுறையிலிருந்து ஆயிரம், ஆயிரம் புலவர்களை அழைத்து வருகிறேன். அவர்கள் மூலம் உமது இசையை வான் முட்டச்செய்கிறேன், நான் நினைத் தால் நாளையே வஞ்சிக் காண்டம் அரங்கேறும்.

சாத்.: வேந்தரே!

நீங்கள் ஆயிரம் புலவர்களைக் கொண்டு ஆயிரம் காப்பியங்களை ஆக்குவிக்கலாம். ஆனால் இனக்கோவடிகளின் கற்பனை வளத்தை, கவின்பெறு பண் பினை, உள்ளத்தைத் தொடுகின்ற இயல்பினை. இந்தப்புலவர்கள் கனவுகாணக் கூடமுடியாது. அவர் தெய்வப் புலவர்!

செங்.: அதையுங்கான் பார்ப்போமே? சரி; நேரமாகிறது, வாருங்கள்! விருந்துக்குப் போவோம்.

[எல்லாரும் போகிறோர்கள். மேடையிலே சிறிது சிறிதாக இருள் குழ்கிறது. விளக்குகள் அணிகின்றன.]

பின்னணி: காலம் விரைந்து சென்றது. உறையூர் வெறு மூர் ஆயிற்று. கண்ணகி கோயிலும் அழிந்தது,

செங்குட்டுவனின் கற்கோயில் சிதைந்தது. இளக்கோவின் சொற்கோயிலோ காலத்தை வென்று நிலைத்து நிற்கிறது!

பின் வந்த பாரதி,

“நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பத்திகாரம் என்றேர் மனி ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு”

என்று புகழ்ந்து

பாடினார், அதை!

செங்குட்டுவன் வஞ்சிக் காண்டத்தைப் பாடு வித்தான்; சிலப்பதி காரத்தோடு சேர்த்தான். அதனால் அவன் புகழும் சிலநாள் வாழ்ந்தது!

தமிழகம் தாழ்ந்தபோதெல்லாம் செங்குட்டு வனின் புகழ், கனகவிசயரின் தலையிலே கல் எடுப்பித்த புகழ் பேசப்பட்டு, தூங்கிய தமிழகம் தட்டி எழுப்பப்பட்டது,

ஆனால் இன்று “மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் பேசுவதில் மகிமை இல்லை” என்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. அதனால் சிறிது சிறிதாய்ச் செங்குட்டுவன் செயலும் மறக்கப்பட்டு வருகிறது. அவனை நினைப்போர் அருகி “இல்லை” என்ற நிலையும் உருவாகின்றது.

ஆனால் இளங்கோ? அவர் கவிஞர்! காலம் அவரது அடிமை! தமிழ் உள்ள வரையும், தமிழன் வாழும் வரையும், அவரின் புகழும் வாழும்!

வணக்கம்.

குமார விஜயத்தை விட்டதற்கு முன் அதே நிலை
இருந்து விட்டு விசேஷமாக போன்ற நிலை என்று
கீழ்க்கண்ட பாடத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
ஏனென்றால் குமார விஜயத்தை விட்டதற்கு முன் அதே நிலை
இருந்து விட்டு விசேஷமாக போன்ற நிலை என்று
கீழ்க்கண்ட பாடத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

“சொக்கன்”

(2-6-1930)

சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை போன்ற இலக்கியத் துறை கல்லில்பணியாற்றும் திரு. க. சொக்க விங்கம் என்ற “சொக்கன்” ஒரு தமிழாசிரியர், யாழ்ப்பாணம், அவர்காலிலே பிறந்தவர்; பல பரிசுகள் பெற்றவர்.

1946 இல் ‘கடைசி ஆசை’ என்ற இவரது சிறுகதை ‘மின்னேஸி’ பத்திரிகை நடத்தியசிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றது. 1960ஆம் ஆண்டு ‘தினகரன்’ சிறுகதைப் போட்டியில் ‘பிரயாணம்’ இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றது.

இரண்டு நாவல்கள், பல சிறுகதைகள், ஏறக்குறைய இருபது நாடகங்கள் இவரால் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டுள்ளன. ‘வீரத்தாஸ்’ இவரது கவிதைதநால்.

சொக்கனின் ‘சிலம்பு பிறந்தது’, ‘சிங்ககிரிக் காவலன்’ நாடகங்கள் 1960-61 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கைக் கலைக் கழகத்தின் முதற் பரிசுகளைப் பெற்றன.

